

Princess

เมื่อรักฝังใจ...ทำอย่างไรก็ไม่อาจลบเลือน

ภรรยา 忘
บุ๋ก 夫
ใจ 人
งอน

ภณณีมีตนา

นิสสัย 忘 บุญ 夫 จง 人

มณเฑาะพจนานุกรม

มนุษยสร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

เปิดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 355

ภรรยานอกจวน

โดย มนต์มิถุนา

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2566

ราคา 285 บาท

ISBN 978-616-00-4747-5

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษ์ไชย

บรรณาธิการเล่ม : อณณา อนันทานนท์ พิสูจน์อักษร : ณิชฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง ภาพปก : BeeYong รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

‘เสียวไส้’ หรือ ‘ไปหู่’ ในเรื่อง *ภรรยานอกจวน* นี้ก็เหมือนตัวแทนของคนอ่านนิยาย เมื่อเริ่มเรื่องพวกเรา ก็คาดเดากันไปมากมาย สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากใคร อะไรที่เป็นเหตุผลของการกระทำเหล่านั้น แต่บางครั้งก็มีเหตุผลมากมายที่ทำให้มนุษย์เลือกกระทำการบางอย่าง และบางทีก็อาจไม่ใช่สิ่งที่เราคิดเสมอไป

นิยายเรื่องนี้จึงเขียนขึ้นมาในฐานะผู้อ่านที่อ่านนิยายมากมายหลายเรื่อง การคาดเดาเรื่องที่เกิดขึ้นแบบที่เสียวไส้ทำมักเกิดขึ้นกับพวกเราเสมอเกิดแบบนี้ก็คงเป็นเพราะแบบนี้ ตัวละครทำแบบนี้ก็อาจเป็นเพราะแบบนี้ เหมือนที่เราเคยอ่านมาเนิ่นนาน

นอกจากนี้ยังอยากจะเขียนนิยายที่มีเนื้อหาไม่หนักจนเกินไป เพราะหลังจากที่จบเรื่อง *นางมาร* (ใครยังไม่เคยอ่านไปหาอ่านได้นะคะ ฮ่าๆ) ที่เต็มไปด้วยแผนการ การวางกับดักต่างๆ นานา รู้สึกว่าช่วงนั้นค่อนข้างเครียดกับเนื้อเรื่อง นิยายเรื่องต่อมาเลยอยากเขียนอะไรที่เบาและไม่ต้องคิดมาก แต่อ่านชีวิตของตัวละครอย่าง ‘เว่ยอันฉี’ กับ ‘ลู่อิมิง’ บุตรชายของ

นาง ที่ต้องเผชิญหน้ากับความยากลำบาก และได้รับความช่วยเหลือจาก
เจ้าแมวขาวตัวหนึ่ง

สิ่งที่สนุกในการเขียนเรื่องนี้คือการคิดว่าจะประยุกต์อาหารปัจจุบัน
ให้เข้ากับอดีตได้อย่างไรด้วยข้อจำกัดด้านวัตถุดิบ หรืออุปกรณ์ต่างๆ ซึ่ง
จะเห็นได้จากการเปลี่ยน ‘ซานมໄໝ໋มูก’ เป็น ‘ซาน໋น้ำเต้าหู้ໄໝ໋มูก’ เพราะสมัย
ก่อนไม่นิยมดื่มนมวัว วัวนั้นมักมีไว้ใช้งานหรือกินเนื้อ ไม่ได้รีดนมขายกัน
แบบปกติ จึงต้องปรับมาเป็นซาน໋น้ำเต้าหู้ໄໝ໋มูกที่กินแบบอุ่นร้อน หรือนมสด
ทอดก็กลายเป็นน้ำเต้าหู้ทอด เพื่อให้สะดวกแก่การหาวัตถุดิบ เพราะ
นางเอกต้องขายสิ่งเหล่านี้ทุกวัน เปิดร้านใหญ่โต วัตถุดิบจึงควรเป็นสิ่งที่
หาได้ง่าย จึงมองหาเมนูที่ใช้ນ้้ำเต้าหู้เป็นพื้นฐาน เรียกได้ว่าเขียนไปก็หิวไป
เหมือนกันค่ะ

สุดท้ายนี้ยังหวังว่าทุกคนจะชอบนิยายเรื่อง *ภรรยาออกจวน* เรื่อง
นี้นะคะ ขอขอบคุณกองบรรณาธิการ ขอขอบคุณฝ่ายพิสูจน์อักษร ขอโทษที่มัก
ทำให้ยุ่งยากนะคะ ขอขอบคุณนักอ่านผ่านเว็บไซต์ทุกท่าน ขอขอบคุณนักอ่านใน
ทุกระบบทั้งออนไลน์และออฟไลน์ หวังว่าทุกท่านจะสนับสนุน ‘มนต์มิถุนา’
ต่อไปนะคะ แล้วเจอกันเรื่องหน้าค่ะ

ขอบคุณจากใจ
มนต์มิถุนา

หนึ่ง หญิงม่ายสกุลเว่ย

เว่ยอันฉีเงยหน้ามองท้องฟ้าที่สดใสแดดค่อนข้างร้อน เบื้องหน้า
มีผู้คนมากมายเดินกันเต็มถนน มือของนางถูกรั้งด้วยร่างเล็กที่มองไปมา
ด้วยความตื่นเต้น หญิงสาวจึงก้มลงมองบุตรชาย กระชับมือที่จับเขาให้
แน่นขึ้นเพราะกลัวว่าจะพลัดหลงกัน

นี่เป็นครั้งแรกที่นางเดินทางมายังเมืองหลวง ผู้คนกล่าวกันว่าเมือง
หลวงนั้นเป็นแดนสวรรค์ที่เต็มไปด้วยสิ่งของมากมาย ผู้คนหลากหลายทั้ง
ชายหญิง คนจรไปจนถึงขุนนางล้วนปะปนอยู่บนถนนสายเดียวกัน มอง
แล้วก็น่าจะเป็นความจริง นางเห็นคนแต่งกายหลากหลาย เพียงแค่ชายผ้า
ของบางคนก็งดงามมีราคา คิดแล้วสองแม่ลูกอาจดูโหดที่สุดบนถนน
สายนี้ เพียงแต่นี้เป็นชุดที่ดีที่สุดที่พวกนางมีแล้ว

มือเล็กและอุ่นของบุตรชายจับมือมารดาเอาไว้แน่น เขาตื่นตากับ
ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่นี่ไม่เหมือนหมู่บ้านหู่ซานเพราะมีผู้คนแน่นขนัด มีอาหาร
การกินที่ขายกันสองข้างทาง มีร้านของเล่นอยู่เกือบทุกมุมถนน และมีผู้คนที่
แต่งกายงดงามแปลกตา

นางมองดูผู้คนมากมาย ครั้งหนึ่งเคยคิดว่าอาจได้มาอาศัยอยู่ในที่
แห่งนี้ตามน้ำคำของสามิผู้ลวงลับ เขาเคยให้สัญญาในวันกราบไหว้ฟ้าดิน
ว่า เมื่อสิ้นศึกจะกลับมารับนางเข้าเมืองหลวง แต่ผู้กล้าหาญไม่ได้กลับจาก
สนามรบ สิ่งที่เขาทิ้งเอาไว้คือแหวนวงหนึ่งที่นางไม่เคยขายและเลื้อดในอก
ที่อยู่ข้างกายนางในเวลานี้

‘ลู่เหอ ข้ามาแล้ว ข้ายังพาบุตรชายของเรามายังบ้านเกิดของท่าน
ด้วย...’

“ลู่เหอ!”

เสียงเรียกดังขึ้นจากด้านหลัง เว่ยอันฉีหลุดออกจากวงค์ นางหมุน
ตัวกลับไปมองที่มาของเสียง แม้จะรู้ว่าอย่างไรก็ตามไม่มีวันเป็นลู่ออกของนาง
แต่กลับไม่อาจห้ามตนเองได้ คนที่ตายไปแล้วจะกลับมามีชีวิตได้อย่างไร
หว่าเบื้องหน้าไกลออกไป... หัวใจของหญิงสาวก็แทบจะหยุดเต้น

บุรุษรูปงามมองอาจสวมชุดสีดำสนิทโดดเด่นอยู่ท่ามกลางผู้คน แม้
เห็นเพียงเงา นางก็ยิ่งจดจำเขาได้ ปีนั้นนางตกหลุมรักใบหน้าซึ่งงดงามราวกับ
หยกสลัก ไหล่กว้างเหมือนขุนเขา กล้ามเนื้อที่แข็งแรง คิ้วเรียวยาวราวกับ
กระบี่ รอยยิ้มอันอ่อนโยนมีเพียงนางเท่านั้นที่เคยได้รับ แต่คนที่ตายไป
แล้วจะปรากฏตัวต่อหน้านางได้อย่างไร

ริมฝีปากบางอ้าออก อยากจะเรียกขานนามเขาให้แน่ใจ หว่าข้างกาย
เขากลับปรากฏสดจริงดงามในชุดชั้นสูงมีราคา ใบหน้าขาวเกลี้ยงเรียบ
เนียน ริมฝีปากแดง แม้แต่มือที่จับท่อนแขนของชายหนุ่มเอาไว้ก็ขาวและ
ดูอ่อนนุ่ม ในขณะที่ใบหน้าของนางแห้งกร้าน ฝ่ามือก็ยิ่งหยาบและเต็มไปด้วย
รอยร้าวจากการทำงานหนัก หญิงสาวซ่อนมือของตนไว้ด้านหลังด้วยความ
อับอาย

พวกเขาสนทนาวะไรกันนางไม่ได้ยิน นางปลอมโยนตัวเองว่าบางที
อาจจะไม่ใช่ บางทีอาจจะมึนงงสิ่งผิดพลาดจนกระทั่งพวกเขาเดินเข้ามาใกล้
เว่ยอันฉีมองชายหนุ่มคนนั้น เพียงได้สบตากันครู่หนึ่งนางก็มั่นใจ

เป็นเขาแน่นอน... เป็นลู่ออกของนางอย่างแน่นอน

หลายเดือนที่อยู่ด้วยกันนางจะจดจำสามีของตนไม่ได้เขี้ยวหรือ แล้วเขาจำนางได้หรือไม่ เหตุใดเขาไม่กลับไปหมู่บ้าน เหตุใดเขาไม่ไปรับนางตามคำสั่งสัญญา เหตุใดบัดนี้เขาจึงมีหญิงงามอยู่ข้างกาย

“ลู่ออก แม่ทัพผู้ใหญ่ยิ่งใหญ๋ ท่านเพิ่งชนะพินันจ้านผู้ซึ่งสองร้อยตำลึงมิใช่หรือ จวนแม่ทัพใหญ่มีเงินทองมากมายแล้ว ท่านใช้เงินนั้นซื้อเครื่องประดับให้ข้าจะดีกว่า”

สตรีข้างกายของเขาเอ่ยอย่างสนิทสนม จับแขนเสื้อร้องชายหนุ่มให้หันกลับมาฟังสิ่งที่นางพูด สายตาของพวกเขาก็จะละจากกัน ชายหนุ่มหญิงสาวที่เหมาะสมกันอย่างยิ่งเดินผ่านเลยไป ไม่อยากจะทักทาย รวากับว่าพวกเขาเป็นเพียงคนที่เจอกันบนถนนสายหนึ่งเท่านั้น

พบเพียงผ่าน ไร้ซึ่งวันวานและความทรงจำ

สตรีผู้นั้นเอ่ยขานนามลู่ออก จะเป็นไปได้หรือที่คนเราจะมิเฝ้าหน้าเหมือนกันและมีชื่อเดียวกันได้เช่นนี้ อีกทั้งเขายังเป็นทหารในกองทัพ หากจะต่างก็เพราะสามีของนางไปสินนั้นเป็นเพียงทหารชั้นผู้น้อย แต่ลู่ออกผู้นี้คือแม่ทัพใหญ่ เขามีจวนแม่ทัพของตนเอง มีสตรีงามพร้อมข้างกาย กระทั่งเล่นพนันเล็กน้อยด้วยเงินสองร้อยตำลึง แต่สำหรับพวกนางแม่ลูกยังชีพด้วยเงินเพียงสิบตำลึงต่อปีเท่านั้น

ใจของเว่ยอันฉีสิ้นไหว มือของนางเย็นจัดจนกระทั่งบุตรชายยังแปลกใจ สองมือน้อยยกขึ้นจับมือมารดาเอาไว้

“ท่านแม่ มือท่านแม่เย็นมาก ท่านแม่ไม่สบายหรือ” เขาเอ่ยถามอย่างไร้เดียงสา เต็มไปด้วยความรักและความห่วงใยที่มีต่อมารดาของตน

เว่ยอันฉีมองบุตรชาย ชั่วขณะนางกลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกมาทำได้เพียงยกกายลงอุ้มบุตรชายไว้ในอ้อมแขน ไม่ปรารถนาให้เขาเห็นหยดน้ำตา น้ำเสียงของนางอ่อนโยนนุ่มนวลยามเอ่ย

“แม่เพียงแคร์ู้สึกว่าร้อนเกินไปเท่านั้น”

หญิงสาวกระซิบอ้อมแขนให้แน่นขึ้น กอดเลือดในอกเอาไว้อย่างหวงแหน อย่าให้เขารู้เลยว่าบิดาที่เขาเฝ้าฝันอยู่ทุกวันเป็นอย่างไร ให้บุตรชายเก็บภาพชายที่กล้าหาญ ชื่อสัตย์ และจริงใจเอาไว้จะดีกว่า อย่าให้เขารู้... ที่แท้แล้วมารดาของเขาโง่เขลาเพียงใดที่เชื่อคำลวงของชายคนนั้น แม้กระทั่งเจอหน้าเขาก็ยังทำราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อน บัดนี้เขาเป็นแม่ทัพใหญ่แล้ว มีหญิงงามข้างกายพร้อมด้วยเงินทองมากมาย สตรีสกุลเว่ยที่ยากจนจะคู่ควรกับเขาได้อย่างไร

หรือว่าที่จริงแล้วนางไม่ควรมาที่เมืองหลวงตั้งแต่แรก

ย้อนกลับไปเมื่อสี่เดือนก่อน เว่ยอันฉิงกับบุตรชายยังใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่ห่างไกล หมู่บ้านผู้ซ่านเป็นชุมชนขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ติดภูเขาใหญ่ ชื่อผู้ซ่านนี้มีความหมายว่าหุบเขาเสือ เดิมทีเชื่อกันว่าภูเขาแห่งนี้เป็นประตูเข้าออกดินแดนโลกมนุษย์กับสวรรค์ เทพเสือดาวนามไป๋หู่ หนึ่งในสี่สัตว์เทพมักใช้ที่นี่เป็นทางผ่านเข้าสู่ดินแดนของตนเอง บางคนเคยเห็นเสือขาวตัวใหญ่ในป่า บ้างก็ว่าเป็นชายหนุ่มผมขาวรูปร่าง และอีกหลายคนว่าบางครั้งมองเห็นเป็นเงาของเสือขนขาวขนาดเล็กที่เดินผ่านไปมาในอากาศ สถานที่แห่งนี้จึงถูกเรียกขานกันว่า 'ผู้ซ่าน'

เว่ยอันฉิงเงยหน้ามองท้องฟ้าที่เริ่มขมุกขมัวเพราะฤดูหนาวที่กำลังมาเยือน มองเปล่งผักเหี่ยวเฉาแล้วก็ถอนหายใจ นางกลับเข้าไปด้านในบ้านหลังเล็กที่ทรุดโทรมลงด้วยกาลเวลา ผนังที่ก่อด้วยดินเหนียวด้านหนึ่งกำลังจะพังลงมา นางไม่มีเงินพอสำหรับซื้ออิฐเผาที่แข็งแรง ทำได้เพียงผสมดิน ทราย และหญ้าแห้งเพื่อซ่อมแซมมัน ยังต้องใช้โครงที่สร้างขึ้นจากไม้ไผ่เพื่อค้ำไม้ให้ผนังพังทลายลงมา

เมื่อเปิดประตูลงไปในห้องใต้ดินขนาดเล็กสำหรับเก็บวัตถุดิบ แม้จะเรียกเช่นนั้น แต่มันก็เป็นเพียงหลุมที่ขุดให้สูงเท่ากับตัวคน และกว้างพอแค้ให้บุรุษคนหนึ่งยัดแขนงอกออกได้ทุกด้านเท่านั้น นี่เป็นสิ่งที่บิดาของนาง

ทำเพื่อเก็บวัตถุดิบให้อยู่ในสถานที่เย็นตลอดทั้งปี

ทางลงเป็นบันไดขนาดเล็ก ด้านในมีข้าวที่บรรจุอยู่ในถังไม้ทรงสูง เหลืออยู่ไม่มากแล้ว อีกด้านหนึ่งเป็นชั้นวางของสำหรับแขวนเนื้อและวางเนื้อที่ตากแห้งแล้ว มีเนื้อปลาตากแห้งอาจจะพอสำหรับหนึ่งเดือนเท่านั้น แต่เนื้อสัตว์อย่างอื่นพร่องไปเยอะมากในช่วงเวลาที่ผ่านไป ตอนนี่ถึงเวลาที่นางต้องเร่งมือเติมห้องนี้ให้เต็มก่อนที่หิมะแรกจะตกลงมา มิเช่นนั้นพวกนางสองแม่ลูกอาจไม่รอดพ้นฤดูหนาวปีที่ห้าของบุตรชาย

“ท่านแม่” เสียงเรียกสติโลดขึ้นพร้อมด้วยร่างของเด็กชายวัยห้าขวบ

หญิงสาวปีนออกจากห้องใต้ดินขึ้นมาด้านบน ปิดประตูอย่างดีแล้ว มองดูเจ้าเด็กมอมแมมเบื้องหน้า นางย่อตัวลงเพื่อให้เสมอกับสายตาของบุตรชาย “เจ้าไปวิ่งเล่นที่ไหนมา แม่บอกให้เจ้าอยู่แค่แถวบ้านเราไม่ใช่หรือ”

ขณะที่กล่าวเช่นนั้นนางก็ใช้แขนเสื้อเช็ดแก้มของเขาที่เปื้อนคราบดิน ใบหน้ากลมของเด็กชายเต็มไปด้วยเนื้อแก้ม แม้ว่าสถานการณ์ในบ้านไม่ดีนัก แต่อย่างน้อยก็ยังมีโซ่ค้อยู้อย่างที่ร่างกายของเขาแข็งแรงดี ไม่อ้วนหรือผอมเกินไป นั่นเป็นพรที่เขารับสืบทอดมาจากบิดาของเขาที่มีร่างกายแข็งแรงกว่าคนทั่วไป

“ข้าไปที่แม่น้ำมา คิดว่าจะวางเบ็ดเพื่อจับปลา แต่เวลาน้ำในแม่น้ำเริ่มเป็นน้ำแข็งแล้วขอรับ ข้าไม่สามารถวางเบ็ดได้เลย” เขารายงานด้วยสีหน้ากังวลเหมือนกับผู้ใหญ่ “ถ้าเป็นเช่นนั้นพวกเราจะทำอย่างไรดี ปีนี้ต้องหนาวมากกว่าปีก่อนแน่นอน อาหารของพวกเราอาจไม่พอก็ได้”

มารดายิ้มแยม “อย่ากังวลมากเกินไป เรายังมีปลาอยู่ในห้องใต้ดินมากมาย เดี่ยวแม่จะขึ้นเขาเผื่อว่าเราจะได้กระต่ายหรือว่าอะไรที่ตัวใหญ่กว่านั้น ยังมีผักป่าอีก ดองเต็มเก็บไว้ก็น่าจะกินได้จนพ้นฤดูหนาวเช่นกัน”

เมื่อได้ยินว่ามารดาจะขึ้นเขา เด็กชายก็กอดแขนมารดาเอาไว้ “ข้าไปด้วยนะขอรับ ให้ข้าขึ้นเขากับท่านแม่ด้วยนะขอรับ”

“แม่จะขึ้นเขาลึก เจ้าเข้าไปไม่ได้” นางปฏิเสธ อย่างไม่รีบเข้านั้นก็

อันตรายนางตัวคนเดียวหากเกิดอะไรขึ้นยังสามารถหลบหนีได้คล่องตัว ถ้ามีบุตรชายไปด้วย เกรงว่าจะไม่รอดกันทั้งแม่ทั้งลูก “เป็นเด็กดีอยู่ที่บ้าน ช่วยแม่ทำความสะอาดบ้านดีหรือไม่ เจ้าลองดูว่ายังมีรอยร้าวอยู่ที่ใดอีกบ้าง เราจะได้หาดินมาอุดก่อนหิมะจะตก”

เด็กชายต้องการขึ้นเขากับมารดา แต่เพราะเขาเป็นเด็กดีจึงยอม เชื่อฟัง “เพราะว่าข้ายังเด็กเกินไปที่จะจับดาบ หากข้าโตกว่านี้จะต้องปกป้อง ท่านแม่ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นก่อนที่ข้าจะโตพอ ท่านแม่ต้องระมัดระวัง ให้มากนะขอรับ ข้าจะรออยู่ที่บ้าน ท่านแม่ต้องกลับมานะขอรับ”

นางรู้ถึงความกังวลของบุตรชาย สิ่งที่เขากลัวก็คือนางอาจไม่ได้กลับมาอีกครั้งเหมือนที่บิดาของเขาจากไป หรือเหมือนกับท่านตาที่ไม่เคยได้ลงจากเขามาอีกเลย

“แม่ต้องรีบกลับมาอย่างแน่นอน” เว่ยอันฉีรับปาก นางจูบสองแก้มของบุตรชายด้วยความรัก ก่อนจะเตรียมตัวเพื่อขึ้นเขา ในที่สุด หน้าไม้เก่าที่บิดาเคยใช้ก็ได้เอาออกมาเสียที

ในพื้นที่แรมร้างทางไกลเช่นนี้ยังมีบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่ติดกับเชิงเขา ผู้อยู่อาศัยคือสกุลเว่ย เว่ยอู่ประกอบอาชีพล่าสัตว์บนเขาหู่ซาน กู้หลินเป็นภรรยา รับหน้าที่ดูแลบ้าน ทำสวนผัก และเลี้ยงไก่ พวกเขามีบุตรสาวเพียงคนเดียวนามว่าเว่ยอันฉี ทว่าไม่นานมานี้สกุลเว่ยประสบกับภพภัยหลายประการ เริ่มต้นด้วยบุตรเขยสกุลเว่ยที่เป็นทหารเสียชีวิตในสนามรบ ก่อนที่เขาจะรู้ว่าภรรยาตั้งครรภ์

หนึ่งปีหลังจากนั้นเว่ยอู่ถูกหิมะป่าสังหารอย่างโหดเหี้ยม ส่วนกู้หลิน ภรรยาของเขาก็จากไปด้วยพิษไข้ป่าในปีต่อมา สามปีแล้วที่สกุลเว่ยประสบภัยพิบัติ สุดท้ายจึงมีเพียงเว่ยอันฉีกับบุตรชายที่ยังใช้ชีวิตอยู่อย่างยากแค้นในบ้านหลังนั้น ผู้คนจึงเรียกนางว่า ‘หญิงม่ายสกุลเว่ย’ บางคนเชื่อว่าบุตรชายของนางนำโชคร้ายมาสู่ทุกคนในบ้านสกุลเว่ย

เว่ยอันฉีไม่เคยสนใจเสียงของคนเหล่านั้น ความจริงนางไม่มีเวลาสนใจมันเลยด้วยซ้ำ เพียงแค่คิดว่าจะต้องเอาชีวิตรอดในฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึงอย่างไร ก็นับว่ายากเย็นมากแล้ว ห้าปีก่อนนางเคยคิดว่าทุกอย่างจะดีขึ้น ได้พบรักและแต่งงานกับชายที่ดี แต่สุดท้ายกลับต้องสูญเสียเขาไปเพราะสงคราม ชีวิตของนางหากมิใช่ว่ามีบุตรชายก็ไม่แน่ว่าจะสามารถอดทนได้หรือไม่

ดังนั้นใครจะพูดว่าเขาเป็นตัวโชคร้ายอย่างไรก็ช่างเถิด แต่เขาเป็นดวงดาวนำทางของนางเสมอ

ภายในบ้านมีป้ายวิญญาณสามป้าย หนึ่งคือบิดา สองคือมารดา และสามคือสามี บางครั้งนางก็นั่งอยู่เบื้องหน้าพวกเขา เล่าเรื่องราวมากมายให้ฟัง

“ปีนี้หน้าจะหนาวมากนะเจ้าคะ แม่น้ำกลายเป็นน้ำแข็งเร็วกว่าปีก่อนครึ่งเดือน เวลาที่เราจะเตรียมตัวสำหรับฤดูหนาวก็ลดลง ดังนั้นข้าจะขอฝ่าฝืนคำสั่งของท่านพ่อท่านแม่ขึ้นเขาลีกขึ้นนะเจ้าคะ เพราะพวกเราต้องการสัตว์ใหญ่อย่างกวางหรือหมีป่า ที่จะทำให้พวกเราผ่านฤดูหนาวอันยาวนานไปได้ ตอนนี้มีหมีก็คงเริ่มจำศีลแล้วเหมือนกัน ข้าคิดว่าคงไม่เจออะไรที่น่ากลัวเช่นนั้น”

หลังจากที่บิดาเสียชีวิตเพราะหมี มารดาก็ไม่เคยให้นางขึ้นเขาลีกอีกเลย นั่นเป็นข้อห้ามสำคัญ การล่าสัตว์ทำได้แค่วางกับดักที่เชิงเขาเท่านั้น พวกเขาจับได้เพียงกระต่ายหรือไก่ป่าไม่กี่ตัว เนื้อเหล่านั้นไม่เพียงพอสำหรับฤดูหนาวที่ยาวนาน เมื่อแม่น้ำเริ่มกลายเป็นน้ำแข็ง พวกเขาก็ไม่สามารถตกปลาหรือปลุกผักได้ ดังนั้นปีนี้นางจะต้องฝ่าฝืนข้อห้ามนั้นเพื่อบุตรชาย

ป้ายไม้เก่าที่อยู่ข้างกันเป็นของสามี... ลู่เหอ แม้พวกเขาได้ใช้ชีวิตร่วมกันเพียงไม่นาน แต่ก็เข้ากันได้ดี เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี คิ้วตรงเหมือนกระบี่ ร่างกายแข็งแรง และมีความสามารถ ในวันที่พวกเขาทราบ

ไหว้ฟ้าดิน นางเคยคิดว่าตนเป็นสตรีที่โชคดีที่สุดเพราะได้พบกับคนที่ดีที่สุด
คิดไม่ถึงว่าวันที่เขาจากไปเพื่อเข้าร่วมสงครามจะเป็นครั้งสุดท้ายที่
ได้พบกัน นางไม่มีกระทั่งโอกาสที่จะได้บอกเขาว่าตนตั้งครรภ์ ไม่เคยได้
เห็นศพของเขาด้วยซ้ำ คนอื่นพูดว่าร่างของทหารที่ตายในสนามรบ หาก
มิใช่แม่ทัพหรือผู้มีตำแหน่งสูงจะถูกทิ้งเอาไว้ หรือดีที่สุดกั้แค่เผาร่างของ
พวกเขาพร้อมกันเท่านั้น นางภาวนาให้ลูเหอถูกเผามากกว่าถูกทิ้งเอาไว้เป็น
อาหารของสัตว์ป่า

“ลูเหอ ท่านรู้หรือไม่ บุตรชายของท่านตอนนี้เริ่มวาดฝันว่าจะเป็น
ทหารเหมือนท่าน จับดาบแกว่งไกวปกป้องแม่ของเขา ข้ากลัวว่าเขาจะเป็น
เหมือนท่าน จากเข้าไปร่วมรบแล้วไม่กลับมาอีกเลย แต่อีกใจ ข้าก็รู้ว่านั่น
เป็นตัวเลือกที่กล้าหาญ ถ้าท่านยังอยู่ ท่านคงสอนเขาได้ คงสามารถปกป้อง
พวกเราได้ แต่ไม่ต้องห่วงนะ เพราะข้าก็เป็นแม่ที่เข้มแข็งมากเช่นกัน”

นางเอ๋ออำลา ก่อนจะหยิบอุปกรณ์ทั้งหมดใส่ไว้ในตะกร้า แล้วแบก
ขึ้นหลังเดินออกจากบ้าน นางยังเรียกบุตรชายออกมาขย้ำอีกครั้งว่า เขาไม่
สามารถแอบตามนางไปไหนได้ ลูหมิงยังยินดีที่จะฟังมารดา ไม่ว่าคนอื่น
จะกล่าวว่าเขาเป็นตัวนำโชคร้ายอย่างไร ทว่าสำหรับมารดา เขาเป็นบุตรชาย
ที่ดี เชื่อฟัง และฉลาดเฉลียวอยู่เสมอ

หญิงสาวเดินออกจากบ้านท่ามกลางอากาศที่เริ่มเย็น นอกจากเนื้อ
สัตว์แล้ว นางอาจต้องตัดฟืนเพิ่มสำหรับฤดูหนาวปีนี้ ร่างกายนั้นเล็ก
เรื่อยๆ แผ่นหลังแบบบางเผยความหนักแน่นออกมา ฝ่ามือของนางหยาบ
กร้านไม่นุ่มนวลเหมือนสตรีอื่น อันดับแรกคือตรวจดูกับดักสัตว์ที่วางเอาไว้
ก่อนหน้านี้ มีกระต่ายเพียงตัวเดียวเท่านั้น สัตว์เล็กอื่นๆ เริ่มหลบอากาศ
หนาวไปอีกด้านของภูเขาแล้ว

เมื่อเดินขึ้นเขาลึกไปเรื่อยๆ แนวป่าก็เริ่มทึบ อาศัยความชำนาญมอง
ดูรอยเท้าบนพื้นดิน บิดาสอนนางมาตั้งแต่เด็กให้ดูรอยเท้า แยกกระหว่าง
กวาง หมู และเสือกที่ดุร้าย เพื่อหลีกเลี่ยงอันตราย ในปีนั้นนางจึงไม่รู้ว่ามีบิดา

ที่เชี่ยวชาญเสียชีวิตเพราะหมีได้อย่างไร บางคนกล่าวว่าปีนั้นเพราะเว่ยอี้ทำงานหนักเกินไปเพื่อเลี้ยงดูสามชีวิต และต้องการล่ากวางตัวหนึ่งให้หลานชายของเขา เลย์ไม่ได้สนใจรอยเท้าของหมี ผู้คนจึงกล่าวว่าเว่ยอี้ตายก็เพราะหลานชายของตัวเอง

เว่ยอั้นฉีไม่ได้สนใจ นางเดินขึ้นไปเรื่อยๆ มองหารอยเท้าของกวาง สูดท้ายนางก็พบรอยถากเล็กๆ บนต้นไม้ บางครั้งกวางก็ลับขาของมันกับต้นไม้เช่นกัน รอยนี้ยังใหม่ บนพื้นเต็มไปด้วยเศษใบไม้ที่ร่วงทำให้มองได้ยาก อย่างน้อยก็ยืนยันได้ว่ามันน่าจะอยู่แถวนี้

หญิงสาวแหวกแนวดินที่ปกคลุมไปด้วยใบไม้เพื่อหาทิศทางที่แน่นอน นางเดินตามทางกวาง ก่อนจะพบเงามันอยู่อีกด้านหนึ่งของลำธารขนาดเล็กที่กำลังจะกลายเป็นน้ำแข็ง นางย่อตัวลงหลังพุ่มไม้ พยายามเสียบที่สุด รื้อฟื้นความรู้เก่าขณะที่เล็งหน้าไม้ไปยังหัวของมัน กะโหลกของกวางแข็ง แต่นั่นจะทำให้มันเจ็บหนักที่สุด การดีนรนด้วยความเจ็บปวดจะเกิดขึ้นไม่นาน ระยะเวลาวิ่งหนีก็จะลดลง

เมื่อกะจังหวะตามลมหายใจ นี้ก็กดปล่อยลูกธนูจากหน้าไม้ มันพุ่งแหวกอากาศด้วยเสียงหวีดแหลม ก่อนจะปักเข้าที่ลำคอของกวาง การขยับตัวเล็กน้อยของมันทำให้พลาดเป้าไปเล็กน้อย มันร้องด้วยความเจ็บปวดทันที พร้อมติดตัววิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

เว่ยอั้นฉีไม่ได้รับติดตาม ลำคอเองก็เป็นส่วนสำคัญ นางเพียงแค่นั่งเดินตามหยดเลือดอย่างระมัดระวัง หลังจากที่ตามมาหนึ่งเคอ¹ ก็พบร่างของมันนอนนิ่งอยู่ด้านหลังต้นไม้ใหญ่

นางไม่สามารถแบกร่างอันใหญ่โตของมันกลับบ้านได้ แต่จะแล่นเนื้อออกมาให้มากที่สุด ยังต้องถลกหนังด้วยความชำนาญ เมื่อใส่เนื้อจนเต็ม

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 เคอ เทียบเท่ากับ 15 นาที โดยประมาณตามเวลาสากล

ตะกร้าก็เดินย้อนกลับมาล้างที่ล้างอาหาร เลือดจำนวนมากจะเรียกสัตว์อันตราย นางได้แต่หวังว่าพวกมันจะสนใจซากของกวางมากกว่า

วันนี้ได้เนื้อกวางมาจำนวนมาก ไปหน้านั้นจึงเต็มไปด้วยรอยยิ้ม นางรีบลงมาที่เชิงเขา ล่ำวากับดักที่ทำเอาไว้อีกครั้ง มีสัตว์ตัวใหม่หนึ่งอยู่ข้างๆ กับดักของนาง หญิงสาวย่อตัวลง ตอนแรกเห็นขนสีขาวยังคิดว่า เป็นกระต่ายอีกตัว แต่นี่ดูเหมือนจะเป็นแมวมากกว่า แมวเป็นสัตว์หายาก โดยเฉพาะแมวที่มีสีขาวยังตัวและดูงดงามเช่นนี้

“เจ้าเป็นแมว จะไปเดินมาติดกับดักสัตว์ได้อย่างไร” นางเอ่ยถามขณะที่ค่อยๆ ยกตัวมันขึ้นมาอุ้ม ขาของมันได้รับบาดเจ็บ บางทีถ้ารักษาได้ มันอาจกลายเป็นสหายที่ดีของลู่อืม

เจ้าแมวน้อยในอ้อมแขนปรือตามองดูคนที่อุ้มมันเอาไว้ มันบาดเจ็บไม่มากนัก แต่กลับไร้เรี่ยวแรงจะตอบโต้ หญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่งอุ้มมันเอาไว้อย่างระมัดระวัง ท่ามกลางอากาศเย็นเมื่อหยาบนั้นกลับอุ่น ไม่นานมันก็หลับไปอีกครั้ง หวังว่าพลังจะกลับคืนมาในการตื่นครั้งหน้า

เมื่อมารดากลับมาบ้าน บุตรชายที่ขยันขันแข็งของนางกำลังหาเงิน

ปิดรอยรั่วหรือช่องว่างของบ้านก่อนที่ลมหนาวจริงๆ จะมาเยือน เขารีบลุกขึ้นล้างมือในน้ำเย็น แล้ววิ่งออกมาช่วยมารดาถือของ แต่ดวงตาคู่น้อยกลับสะดุดกับเจ้าก้อนสีขาวยุกๆในอ้อมแขนของมารดา ดวงตาของเขาเป็นประกาย มารดายื่นแขนส่งมันให้เขา

“ระวังนะ มันบาดเจ็บ ลูกวางมันไว้บนโต๊ะก่อน แล้วแม่จะทำแผลให้มัน”

เด็กชายพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง เขาอุ้มแมวอย่างเบามือ และพยายามที่จะวางมันลงบนโต๊ะอย่างเบามือเช่นกัน เมื่อดวงตาของมันปิดสนิทก็เหมือนกับก้อนขนสีขาวเท่านั้น ทว่ามันก็ยังดูงดงามมาก เขาไม่เคยเห็นแมวที่ดูงดงามเช่นนี้มาก่อนในชีวิต บางครั้งมันก็เหมือนกับลูกสุนัขจิ้งจอกที่เขา

เคยพบ แต่มันน่ารักและงดงามกว่า

เว่ยอันหึรู้ว่าบุตรชายไม่ได้สนใจตัวเองอีกต่อไป แต่นางไม่ว่าอะไร แมวตัวนั้นน่ารักจริงๆ มันยากที่จะพบเห็นได้ และสามารถดึงดูดใจสตรีกับเด็กได้อย่างง่ายดายแน่นอน ครูหนึ่งนางเกือบคิดว่าหากนำแมวตัวนี้ไปขาย พวกนางอาจได้เงินจำนวนมาก แต่เมื่อมองดูดวงตาที่เต็มไปด้วยความรักของบุตรชาย นางก็ตัดใจ

ลู่อิมมีของเล่นไม่มากนัก นางไม่สามารถมอบอะไรให้เขาได้ในวันนี้ใหม่ คงจะดีถ้าแมวตัวนี้กลายเป็นสัตว์เลี้ยงของเขา

หญิงสาววางตะกร้าที่เต็มไปด้วยเนื้อกวางลง บ่ากับไหล่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด น้ำหนักของกวางทั้งตัวอาจได้มากถึงสามร้อยถึงห้าร้อยจิน² แต่นางแบกเนื้อของมันมาได้เพียงหกสิบถึงเจ็ดสิบจินเท่านั้น มิเช่นนั้นไม่เพียงนางจะแบกมันไม่ได้ แม้แต่ตะกร้าสานก็คงจะพังระหว่างทาง เนื้อกวางเหล่านี้มากพอจะทำให้พวกนางมีชีวิตอยู่ได้สามหรือสี่เดือนแน่นอน หากฤดูหนาวไม่ยาวนานเท่าที่คิด ก็อาจนำเนื้อเหล่านี้ออกไปขายได้อีก

เว่ยอันหึมีความสุขกับโชคกลางของวันนี้ นางบิดร่างแล้วเดินไปหยิบกล่องยาสมุนไพรออกมา พวกนางไม่มีเงินพอจะไปหาหมอ แต่เพราะนางอยู่ใกล้ป่า บิดามารดาต้องขึ้นเขาจึงมีความรู้เรื่องยาสมุนไพร บางครั้งนอกจากล่าสัตว์ก็หาสมุนไพรไปขายในเมือง พวกเขามีความรู้และรักษาอาการเล็กน้อยด้วยสมุนไพรได้

แผลของเจ้าแมวไม่ใหญ่ เพียงแค่ทำความสะอาดแล้วใช้สมุนไพรโปะไม่กี่วันก็คงหาย แต่ตอนนี้ต้องให้มันนอนพักเสียก่อน นางจึงดึงความสนใจของบุตรชายด้วยการชวนเขามาทำเนื้อตากแห้ง และใช้เนื้อสดบางส่วนทำอาหารสำหรับวันนี้

² หน่วยวัดน้ำหนักของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จิน เทียบเท่ากับ 500 กรัม โดยประมาณ

ลู่อืมยังมองเจ้าแม่ว่างอย่างอยากรู้้อยากเห็น แต่เขาก็ไม่ทิ้งให้มารดา
ต้องทำงานคนเดียว

ขณะที่กินอาหารหรือทำอะไรก็ตาม เขาก็ยังมองเจ้าแม่วัดนั้นอยู่
เสมอ แต่มันก็ไม่เคยตื่นขึ้นมาอีกเลยจนกระทั่งถึงเวลานอน เขาต้องการ
เฝ้ามัน แต่ก็ถูกมารดาเรียกให้เข้าไปนอน

“แต่ถ้ามันตื่นขึ้นมาไม่เจอใคร มันอาจจะกลัวก็ได้นะขอรับท่านแม่”
เด็กชายอแง

“ถ้าเช่นนั้นที่อืมมันมาวางไว้ที่พื้นในห้องนอน พอมันร้อง เราก็จะ
รู้ทันที” เว่ยอันฉีเกลี้ยกล่อมบุตรชาย นางหาผ้าเก่าๆ วางรองเอาไว้ ก่อน
อืมแม่วางลงในระยะที่บุตรชายสามารถมองลงมาจกเตียงได้ “คราวนี้ก็
เข้านอนได้แล้ว”

ลู่อืมที่ล้งเลตกลงในที่สุด เขาก็มองเจ้าแม่ว่างน้อยอีกครั้ง “เสียว-
ไป รีบตื่นขึ้นมานะ”

เมื่อเป็นขึ้นไปบนเตียง มารดาจึงเอ่ยถาม “ตั้งชื่อมันแล้วหรือ”

เด็กชายพยักหน้ารับ “มันชื่อเสียวไปขอรับ”

แม่ลู่อืมตัวลงนอน ดับตะเกียงทันที

ในความมืดและความเงียบเสียวไปก็ลืมตาขึ้น ดวงตาของมันกลายเป็นสีทองเรืองรองมองสำรวจไปรอบห้อง จากนั้นก็หยุดลงที่เตียงของ
สองแม่ลูก มันจ้องอยู่เช่นนั้นครู่หนึ่งแล้วก็หลับตาลง ขดตัวอยู่ในกอง
ผ้าเก่าต่อไปอย่างสบายใจ

สอง เด็กกำพร้าสกุลเว่ย

ลู่อืมถึงตื่นเต้นกับเจ้าแมวตัวใหม่ของเขามาก เด็กชายเฝ้าดูมันตลอดเวลา แม้ว่ามันจะไม่ยอมลืมนตาเลยก็ตาม ขอเพียงได้รู้ว่ามันยังหายใจก็พอแล้ว เพราะเขาไม่เคยมีเพื่อนเล่นตั้งแต่เด็ก ผู้ใหญ่มักบอกว่าเด็กกำพร้าสกุลเว่ยเป็นตัวช่วยหรือตัวนำโชคร้าย ตั้งแต่มารดาตั้งครรภ์ บิดาก็เสียชีวิตในสนามรบ ต่อมาท่านตาก็ตายเพราะหมี แล้วท่านยายก็ล้มป่วยจนเสียชีวิต จากนั้นฐานะของสกุลเว่ยก็ตกต่ำลงเรื่อยๆ ในที่สุดพวกเขาาก็กลายเป็นเพียงครอบครัวยากจน

เด็กทุกคนในหมู่บ้านไม่เต็มใจจะเล่นกับเขา ลู่อืมเคยวิ่งตามเด็กเหล่านั้น พยายามทำทุกอย่างให้พวกเขาเล่นด้วย แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหน เขาก็ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งอยู่ดี ดังนั้นการมีเสี่ยวไป เด็กชายยอมวางเจ้าแมวไว้ในฐานะสหายที่สนิทที่สุด เขาหวังว่ามันจะตื่นขึ้นมาเล่นกับเขา ช่วยให้เขาคลายเหงาได้ในแต่ละวัน

แม้จะเข้มแข็งแค่ไหนและทำตัวเป็นเด็กดีอย่างไร ทว่าลู่อืมก็ยังคงเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น

โชคดีที่มารดารักเขามากและพยายามปกป้องเขาจากการถูกทำร้าย ทั้งปลอบโยนและให้ความมั่นใจแก่เขาเสมอ

“ถ้าลูกเป็นคนนำโชคร้ายมาจริงๆ เหตุใดแม่จึงยังแข็งแรงเช่นนี้ แม่ยังอุ้มลูกได้ด้วยซ้ำ แม่ไม่ได้เจ็บป่วยตรงไหนมิใช่หรือ คำกล่าวที่เกิดจากเรื่องบังเอิญพวกนั้นจะเชื่อถือได้อย่างไร” เว่ยอันฉีกอดบุตรชายไว้ในอ้อมแขน “ลูกเป็นของขวัญของจากสวรรค์ต่างหาก ถ้าไม่ใช่เพราะมีลูกอยู่ แม่ก็ต้องอยู่คนเดียว หากแม่อยู่คนเดียว ต้องนำสงสารมากแน่ๆ”

ลู่อึ้งมึนงงยกหน้า เข้าใจแล้วว่าเขาไม่อาจทิ้งให้มารดาอยู่คนเดียวได้ มิเช่นนั้นมารดาจะนำสงสารอย่างยิ่ง บิดาจากไปแล้ว ท่านตาของท่านยาย ก็ยังจากไปอีก นอกจากเขา ท่านแม่ก็ไม่มีใคร หากต้องอยู่ในบ้านหลังนี้ คนเดียวก็น่าสงสารนัก

เขาต้องพยายามทำตัวให้มารดาพึงพอใจ ภายหน้าต้องมีรูปร่างสูงใหญ่ ปกป้องมารดาจากคนใจร้าย กลายเป็นคนที่ยิ่งใหญ่เหมือนบิดาของเขา ทั้งสง่างามและเก่งกาจจนกระทั่งผู้คนเกรงใจ นั่นเป็นความมุ่งมั่นของเด็กชายที่จะต้องทำให้ได้ในอนาคต

เขานี้เขาตื่นเร็วกว่าปกติเพื่อมาดูว่าเสี่ยวไปเป็นอย่างไรบ้าง แต่ดูเหมือนว่าเจ้าแมวขาวตัวนี้จะยังไม่ตื่นจากความฝัน มันนอนขดตัวกลมอย่างสบาย หลังจากอาหารมื้อเช้ามารดาก็ออกไปตัดฟืนที่เชิงเขาเพื่อเตรียมการสำหรับฤดูหนาวที่จะมาถึง

เด็กชายนั่งอยู่ที่โต๊ะพลางมองดูเสี่ยวไป “เสี่ยวไปของข้า เมื่อไรเจ้าจะตื่นขึ้นมาเล่นด้วยกัน ไม่มีอะไรน่าสนุกเลย ข้าอยากออกไปตกปลา แต่ก็ทำไม่ได้เพราะแม่น้ำเริ่มเย็นจัดแล้ว จะออกไปรดน้ำผักในเวลานี้ก็ไม่มีต้นผักเหลือแล้ว ข้าเบื่อกว่าไม่มีอะไรให้ทำอีก” คนบ่นถอนหายใจอีกครั้ง “ถ้าท่านพ่อหรือท่านตายยังอยู่ ข้าอาจชวนพวกเขาขึ้นเขาไปล่าสัตว์ก็ได้ น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสนั้น ข้าไม่เคยได้เห็นหน้าท่านพ่อด้วยซ้ำ”

ลู่อืมยังไม่เคยพูดให้มารดาฟัง เพราะกลัวว่ามารดาจะลำบากใจ ทุกวันนั้นก็พยายามชดเชยให้เขาเท่าที่จะทำได้แล้ว เขาจะได้เสื้อผ้าชุดใหม่ทุกวันสิ้นปี ไม่ว่าปีนั้นจะยากลำบากแค่ไหนก็ตาม นั่นเป็นความพยายามที่มารดามอบให้เขา เด็กชายจึงไม่ยอมให้มารดาเป็นกังวล

เขาหลับหัวเจ้าแมวม หอมมันครั้งหนึ่งแล้วก็ลุกขึ้นไปทำงานบ้าน รวมถึงซ่อมแซมบ้านส่วนที่ยังเป็นรูโหว่อยู่ ทว่าเมื่อเด็กชายจากไป เจ้าแมวที่นอนหลับตามมาโดยตลอดก็ลืมตาขึ้นมามอง จังหวะที่หน้าต่างปิดเพราะแรงลม ชั่ววูบนั้นเหมือนดวงตาสีฟ้าคู่หนึ่งและขนของมันจะเรืองแสงได้ แต่ครู่เดียวก็หายวับไป มันมองไปรอบๆ บ้านที่เก่าทรมด้วยสายตายากจะอ่านออก จากนั้นก็หาวแล้วหลับตาลงอีกครั้ง คล้ายว่าการนอนทั้งคืนที่ผ่านมายังคงไม่เพียงพอ

การนอนของเจ้าแมวถูกลุกด้วยเสียงดังจากด้านนอก เด็กชายที่กำลังซ่อมแซมบ้านก้าวออกมา มือของเขายังเปื้อนดินโคลนขณะที่เปิดประตูบ้านเพื่อดูว่าใครส่งเสียงดัง

คนที่ยืนอยู่เป็นหญิงรูปร่างท้วมที่คนในหมู่บ้านรู้จักกันดี นี่คือสะใภ้สกุลลี เป็นมารดาของลีปิง เด็กชายที่เป็นหัวใจในหมู่บ้าน สามียองนางเป็นคนขายหมู ครอบครัวของพวกเขาถือว่าเป็นฐานะครอบครัวหนึ่ง แต่สิ่งที่ทำให้คนในหมู่บ้านเกรงใจก็เห็นจะเป็นความดูร้ายมากกว่า

สองสามีภรรยาสกุลลีมีรูปร่างใหญ่ ชอบพูดเสียงดัง ฝ่ายสามีเป็นคนดูร้ายและมีกำลังมาก ฝ่ายภรรยาเป็นคนปากจัดขี้โมโห ขณะที่บุตรชายชอบแกล้งคนอื่นอยู่เสมอ ไม่มีใครอยากมีปัญหากับพวกเขา ตอนที่เห็นสะใภ้สกุลลีอยู่เบื้องหน้า ลู่อืมก็ชะงักไปเช่นกัน เขาพยายามจะปิดประตูแต่กลับถูกมือใหญ่หนาคคว้าไว้

“เจ้าเด็กไร้มารยาท มารดาของเจ้าอยู่ที่ใด”

“ท่านแม่ขึ้นเขาไปเก็บฟืน หาก... หากท่านจำเป็นต้องการพบ ต้องรอให้

ท่านแม่กลับมาก่อน”

สะใภ้ไม่ได้ใจดีนัก นางก้าวขึ้นมาเบียดหน้าแล้วจับแขนเด็กชายเอาไว้แน่น “ถ้าเช่นนั้นก็ให้ข้าได้สั่งสอนแทนแม่ของเจ้า เมื่อวานเจ้าไปตกปลาที่แม่น้ำใช่หรือไม่ เจ้ารังแกสี่ปีงูตรชายของข้าใช่หรือไม่”

นางไม่ได้ต้องการคำตอบ เนื่องจากนางได้คำตอบตั้งแต่เมื่อวานที่บุตรชายมาฟ้องแล้ว วันนี้จึงตั้งใจขอให้เว่ยอันหนีออกจากบ้านเสียก่อน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องสั่งสอนเด็กคนหนึ่งที่กลั่นแกล้งบุตรชายของนางให้จงได้ ในแววตาของสะใภ้มีแต่ความเกลียดชัง เพราะเดิมทีนางก็ไม่ได้ชอบสองแม่ลูกสกุลเว่ยอยู่แล้ว

“ท่านป้า ข้าเจ็บ” ลู่หมิงพยายามดิ้นรน อีกฝ่ายบีบแขนเล็กของเขาอย่างแรงจนกลัวว่ากระดูกจะหัก

“เมื่อวานเจ้าก็ทำให้ลูกปีงูของข้าเจ็บเช่นกัน”

“ข้าไม่ได้ทำอะไรเขา เขาพยายามจะแย่งคันเบ็ดไปจากข้า ข้าก็เลยผลักเขาออกไป” ตอนนั้นเขาริบวุ้นหนีออกมา ไม่ได้หันกลับไปมองว่าสี่ปีงูเป็นอย่างไร เขาแน่ใจว่าไม่ได้ผลักสี่ปีงูแรงด้วยข้า แล้วอีกฝ่ายจะบาดเจ็บได้อย่างไร

“หากเจ้าไม่ได้ทำ เช่นนั้นเขาก็คงทำให้ตัวเองเจ็บตัวอย่างนั้นหรือ!” สะใภ้คำราม

เสียงของนางดังเสียงจนชาวบ้านเริ่มออกมาดู

แม้พวกเขาจะไม่ชอบเด็กชายคนนี้นัก แต่เขาก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง เมื่อเทียบกับสะใภ้ที่ตัวใหญ่กว่า ก็ดูเหมือนว่าเด็กชายจะไม่มีอะไรเทียบได้เลย ดวงตาของเขาแดงก่ำเพราะความเจ็บ บางคนก็อดรอนทนไม่ได้จึงต้องยื่นมือเข้าช่วย

“สะใภ้! ใจเย็นก่อน ลู่หมิงเป็นเพียงเด็กเท่านั้น ต่อให้เขาทำ ก็แค่เด็กเล่นกันเท่านั้น”

“ข้ากำลังสั่งสอนเขาอยู่ คนนอกเกี่ยวอะไรด้วย!” นางตวาดเสียงดัง

สุดท้ายคนที่ยืนดูก็ไม่กล้ายื่นมือเข้าไปวุ่นวาย พวกเขาทำเพียงถอนหายใจเท่านั้น แต่บางคนก็ดีกว่านั้น แม้จะไม่ชอบก็ไม่ได้เกลียดชัง เขาจึงบอกให้คนในครอบครัวรีบไปตามเว่ยอันฉีกกลับมาที่บ้าน

“ท่านป้าปล่อยข้า ข้าเจ็บ”

ลู่อหิงพยายามดิ้นรน แต่ไม่ว่าเขาจะขอร้องมากแค่ไหน สะใภ้ก็ยังไม่ยอมปล่อยมือ เด็กชายพยายามกัดฟัน เขาไม่เอากร้องไห้ แต่มันเจ็บมากจริงๆ จึงมีเพียงน้ำตาเม็ดโตไหลออกมา ไม่ว่าเขาจะดูน่าสงสารแค่ไหน ก็ไม่มีใครกล้าเข้ามาช่วยเพราะไม่เอากร้อมีปัญหาทับครอบครัว

“ในเมื่อแม่เจ้าสอนเจ้าได้ไม่ดีพอ ข้าก็จะสอนตัวเอง” นางเงื่อมืออีกข้างขึ้น ต้องการจะตีเด็กคนนี้ให้เต็มแรง

แต่แล้วช่วงเวลานั้นก็มีเงาสีขาววูบผ่านหน้านางไป สะใภ้ลื้มใจจนปล่อยมือจากแขนลู่อหิง นางพยายามปิดป้องใบหน้า แล้วก็หายใจลึ้มลงกับพื้น ด้วยน้ำหนักที่ค่อนข้างมาก เสียงกระทบพื้นจึงดังสนั่น

บางคนต้องกลั้นหัวเราะเอาไว้

เมื่อมองดูดีๆ เหมือนจะเป็นแมวตัวหนึ่งมีหูหรือ แมวสีขาวยิ่งดูตามยืนอยู่เบื้องหน้าประหนึ่งเป็นผู้ปกป้องเด็กชาย มันไม่ได้ขู่คำรามแต่สงบนิ่ง หวดวงตาสีฟ้าคู่ นั้นกลับทำให้คนมองรู้สึกหวาดกลัวอยู่ครู่หนึ่ง แต่เมื่อเห็นว่ามันเป็นเพียงแมวเท่านั้น สะใภ้ก็ลุกขึ้นยืนด้วยความอับอาย

ลู่อหิงรีบก้มตัวอุ้มเจ้าแมวขึ้นมากอดเอาไว้ ก่อนจะกระซิบข้างหูมัน “ขอบคุณนะเสี่ยวไป” เขาพยายามจะปกป้องแมวที่อยู่ในอ้อมแขนจากมือสตรีเบื้องหน้าที่อยู่ในอารมณ์โกรธจัด

“เลวกันทั้งหมด แม้กระทั่งแมวสกุลเว่ยก็ยังเป็นแมวเลวตัวหนึ่งเท่านั้น”

ด้วยความอับอายนางจึงยิงโกรธ คิดว่าอย่างไรวันนี้ก็ต้องตีทั้งคนและแมวจนเนื้อแตกให้จงได้ แต่เมื่อนางเงื่อมือขึ้น หวดวงตาสีฟ้าคู่ นั้นกลับหยุดมันเอาไว้ อะไรบางอย่างในตัวของเจ้าแมวสีขาวยิ่งทำให้นางหวาดกลัว

อย่างบอกไม่ถูก แม้จะบอกตัวเองว่ามันเป็นเพียงแมวตัวหนึ่งก็ตาม

“แมวผี แมวปีศาจ!” นางก่นด่า ทั้งยังเงื้อมืออีกครั้ง ทว่าคราวนี้ผู้ที่หยุดเอาไว้มิใช่เสียวไป แต่เป็นตะกร้าใส่ฟืนที่หล่นโครมลงตรงหน้าสะใภ้

“ถ้าเจ้าแะต้องลุกเข้าอีกครั้ง อย่าหาว่าข้าไม่เตือน!”

เว่ยอันหนีมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้า นางหอบเล็กน้อยเพราะวิ่งเต็มฝีเท้า มาตลอดทาง โชคดีแค่ไหนแล้วว่านางมาทันก่อนที่สะใภ้จะทำร้ายบุตรชายอีกครั้ง “ถ้าพูดคุยกันอย่างคนปกติไม่ได้ ข้าก็ไม่รังเกียจที่จะยื่นมือยื่นเท้าออกไปเหมือนกัน”

เดิมทีเว่ยอันก็กำลังหาฟืนอยู่ตรงเชิงเขา วันนี้อาจเป็นโชคดีเพราะ

นางยังมีกระต่ายติดกับดักอีกตัวหนึ่ง แต่แล้ววันเวลาที่ดีก็ถูกทำลายเมื่อมีคนวิ่งเข้ามาหานาง หญิงสาวจำได้ว่าอีกฝ่ายเป็นบุตรชายคนเล็กของบ้านที่อยู่ข้างกัน ท่าทางรีบร้อนทำให้นางไม่สบายใจ

“เกิดอะไรขึ้น”

“สะใภ้... สะใภ้กำลังจะตีลูหิมของเจ้าแล้ว” เขายังไม่ทันได้หายใจ เว่ยอันก็วิ่งออกไปแล้ว

นางรีบเร่งวิ่งเต็มฝีเท้า ไม่ได้สนใจว่าจะแบกฟืนหนักแค่ไหน

เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เห็นคนจำนวนมากพากันมุงอยู่ด้านนอก มองสะใภ้ที่พยายามจะทำร้ายบุตรชายของนาง หญิงสาวไม่รู้ว่าตนเองเอาเรื่องมาจากไหน ถึงขนาดโยนตะกร้าที่เต็มไปด้วยฟืนไปตรงหน้าอีกฝ่ายได้

คำกล่าวของนางยังทำให้ผู้คนหยุดชะงัก สะใภ้รู้ว่สิ่งที่เว่ยอันนี้กล่าวเป็นความจริง แม้ในยามปกติอีกฝ่ายจะไม่หาเรื่องคนอื่น แต่เว่ยอันนี้ก็เติบโตมาในครอบครัวนี้ นางเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวที่บิดาถ่ายทอดวิชาล่าสัตว์ให้ ทั้งยังพาขึ้นเขาตั้งแต่ยังเล็ก การถลกหนังสัตว์เป็นเรื่องง่ายสำหรับนาง ดังนั้นหญิงสาวจึงมีความกล้าที่ไม่อาจประมาทได้

สะใภ้ไม่สนใจว่าพวกเขาจะกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างไร แต่นางไม่กลัว

ที่จะทำร้ายคนอื่น ยิ่งเป็นสองแม่ลูกสกุลเว่ยที่ไม่มีใครคบค้าด้วยแล้ว ไม่มีใครเต็มใจจะยื่นมือเข้ามาช่วยพวกนางสองแม่ลูกแล้วต้องมีปัญหา กับสกุลลี่แน่นอน

“บุตรชายของเจ้าทำร้ายลูกปิงของข้า เมื่อมารดาเช่นเจ้าไม่มีเวลาสั่งสอนเขา ข้าก็แค่จะสั่งสอนเขาแทนเจ้าเท่านั้น”

เมื่อได้ยินเหตุผลเช่นนั้น เว่ยอันฉีก็หัวเราะออกมา “เจ้าบอกว่าบุตรชายของข้ารังแกบุตรชายของเจ้าเช่นนั้นหรือ เช่นนั้นเขาทำอะไรละ เตะหรือว่าต่อยเด็กคนนั้น”

“เมื่อวานเขาผลักลูกชายของข้าล้มจนบาดเจ็บ ป่านนี้แล้วลูกปิงของข้ายังลุกไม่ขึ้นด้วยซ้ำ” นางกล่าวเกินจริงเพื่อให้ดูน่าเชื่อถือ แม้นางจะทำร้ายสองแม่ลูกก็จะมีใครกล้าว่าอะไรอีก ขอเพียงสองสามวันนี้ลี้ปิงไม่ออกจากบ้าน ก็ไม่มีใครรู้ว่านางพูดจริงหรือเท็จ

“บุตรชายของข้าช่างเก่งกาจเสียจริง” เว่ยอันฉีหันกลับไปชื่นชมบุตรชายของนาง

“ทุกคนในหมู่บ้านหูซานรู้ว่าในบรรดาเด็กอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ลู่หมิงของข้าตัวเล็กเกือบจะที่สุด ขณะที่ลี้ปิงบุตรชายของเจ้านั้นสูงใหญ่ น้ำหนักของเขาคงมากกว่าลู่หมิงสองเท่าได้ แต่บุตรชายของข้ายังผลักลี้ปิงให้บาดเจ็บได้ด้วยแขนขาที่ผอมแห้งของเขา”

ขณะที่กล่าวเช่นนั้นนางก็ให้ทุกคนได้มองลู่หมิงอย่างเต็มตา แม้ปิ่นเขาจะอายุเกือบห้าขวบแล้ว แต่ก็ยังดูตัวเล็กกว่าเด็กวัยเดียวกันจริงๆ แม้จะมีใบหน้าค่อนข้างอิม แต่แขนและขาของเด็กชายกลับดูผอมและไร้เรียวแรง เมื่อเทียบกับลี้ปิงที่พวกเขาเห็นเดินเตรไปรอบๆ หมู่บ้านทุกวัน ก็ยากจะเชื่อจริงๆ ว่าเขาจะผลักเจ้าอ้วนลี้ปิงได้

แม้ว่าชาวบ้านไม่เต็มใจจะยื่นมือเข้ามาช่วย แต่เว่ยอันฉีก็รู้ว่าเรื่องนิทานนั้นเป็นของสนุก และอย่างน้อยก็ทำให้สกุลลี่ต้องเสียชื่อเสียง เมื่อผู้คนเริ่มวิพากษ์วิจารณ์ สะไ้ลี่ก็ไม่อาจเก็บความโกรธของนางได้อีกต่อไป

“เจ้าจะกล่าวหาว่าข้าพุดไม่จริงเช่นนั้นหรือ ไม่คิดบ้างหรือว่าเพราะ
เจ้าให้ท้ายลูกเช่นนี้ เขาจึงได้มีนิสัยเลวๆ ติดตัว” ข้อกล่าวหาของนางร้าย
แรง “แต่ข้าก็พอจะเข้าใจที่เจ้าชอบตามใจลูก เด็กคนนี่เดิมที่ไม่มีพ่อก็น่า
สงสารอยู่แล้ว แม่ก็เลยต้องตามใจมากหน่อย”

“ข้ามีพ่อ!” ลูหมิงตะโกน เขาไม่ชอบให้ใครกล่าวหาเช่นนั้น

“บางคนก็มีปากไว้วุุดแค่เรื่องสกปรกเท่านั้น ลูกอย่าได้เอานิสัยแบบ
นี้มาใช้เด็ดขาด เข้าใจหรือไม่” เว่ยอันฉีดันหลังบุตรชายให้กลับเข้าไปใน
บ้าน “เจ้ารอแม่ก่อน แม่จะจัดการเรื่องนี้เอง”

เมื่อมองบุตรชายที่หายเข้าไปในบ้านแล้ว นางก็หันกลับมาเผชิญหน้า
กับสะใภ้ลี้่อีกครั้ง ดวงตาของเว่ยอันฉีไม่ได้ฉายแววปราณีอีกต่อไป แม้ว่า
ขนาดตัวของพวกนางจะต่างกันมาก แต่ท่าทางที่นางโยนตะกร้าใส่พื้นเมื่อ
ครู่ ก็ชัดเจนแล้วว่าหญิงสาวมีความแข็งแกร่งไม่แพ้ใคร

“ใครกล่าวพุดว่าลูหมิงไม่มีพ่อ ข้าจะทำให้พุดไม่ได้อีกต่อไป”

“ทำไมเล่า นี่ไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนต่างก็รู้อยู่แล้วหรือ เวลานั้น
ลูเหอออกจากหมู่บ้านไปตั้งหลายเดือนก่อนที่เจ้าจะรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ ใคร
จะกล้ารับประกันว่าเด็กคนนั้นเป็นสายเลือดของลูเหอ บางทีลูเหออาจจะ
ยังไม่ตายก็ได้นะ ไม่มีใครพบศพเขาไม่ใช่หรือ บางทีเขาก็แค่ร้างเกียดพวก
เจ้าจนเลือกที่จะไม่กลับมา” สีหน้าของสะใภ้ลี้่อิ่มไปด้วยการเหยียดหยาม
บางทีนั่นอาจเป็นไม่กี่เรื่องที่น่างงยับยั้งครอบครวสกุลงเว่ยสองแม่ลูกได้

เว่ยอันฉีตัวสั่นด้วยความโกรธ นางรู้ว่าต้องมีหลายคนคิดเช่นนั้น แต่
นางก็ไม่เคยเห็นใครกล้าเอาเรื่องนี้มาพุดกับนางจริงๆ แม้เรื่องนั้นจะนำ
สงสัยอย่างไร แต่พวกเขาก็หาคนที่นางมีความสัมพันธ์ด้วยนอกจากลูเหอ
ไม่ได้อยู่ดี นี่จึงเป็นเพียงเรื่องนินทาเท่านั้น ทว่าสะใภ้ลี้่อผู้นี้กล้าเอาเรื่องที่
ไม่จริงมาพุดต่อหน้าเช่นนี้ หากมิใช่ว่ากล้าหาญมากก็ต้องเป็นเพราะบ้ามาก
เกินไป

“เรื่องบุตรชายข้ารังแกลี้่อังยังไม่ทันได้สอบถาม เจ้าก็หาเรื่องใหม่

อีกแล้วหรือ ข้าถามจริงๆ ทุกวันนี้เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในสกุลลีไม่มีความสุขหรือ คนสกุลลีคดขี่เจ้า หรือว่าเจ้าไม่พอใจสามีตนเอง เจ้าทุกข์ระทมกับชีวิตมาก หรือ จึงได้เที่ยวมาระบายความไม่พอใจกับคนอื่น”

“สิ่งนี้เกี่ยวอะไรกัน”

เว่ยอันฉียิ้มหยัน “เพราะคนที่มีความสุขจะไม่ค่อยใส่ใจเรื่องของคนอื่น แต่เพราะเจ้ามีแต่ความทุกข์ จึงอยากจะมองหาคนที่ทุกข์มากกว่า เพื่อให้ตัวเองสบายใจ เลยเที่ยวเอาเรื่องไม่เป็นเรื่อง จริงหรือเท็จก็ไม่รู้ไปพูดเพื่ออกตคนอื่นให้ต่ำกว่าตัวเอง เมื่อคนอื่นต่ำแล้ว เจ้าจึงจะมีความสุขขึ้นมาบ้าง ไม่กล้ายอมรับหรือว่าชีวิตของเจ้าที่สกุลลีนั้นไม่มีความสุข”

ความจริงแล้วเว่ยอันฉีเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมามิใช่เพื่อเหยียดหยันอีกฝ่ายเท่านั้น แต่เพื่อสร้างปัญหาต่างหาก ตอนนั้นนางเห็นแล้วว่าด้านหลังของสะไภ้ลีมีหญิงชราสกุลลียืนอยู่ แม้ว่าจะมีอายุมากแต่ก็แข็งแรง แม้ปัจจุบันก็กล่าวกันว่าหญิงชรายังฆ่าหมูได้ อีกทั้งนางยังเป็นคนขี้โมโห กล่าวกันว่าแม่สะไภ้ลีจะให้กำเนิดหลานชาย แต่ก็ยังถูกมารดาของสามีกดขี่เสมอ

เวลานี้สะไภ้ลีไม่รู้ว่ามีสามียืนอยู่ด้านหลังของตน เมื่อได้ยินเว่ยอันฉีกล่าวเช่นนั้นนางก็ยิ่งโกรธมากขึ้น “ถ้าใช่แล้วทำไม ข้าจะมีความสุขหรือไม่ก็ยิ่งดีกว่าเจ้า ตอนนี้อันฉีทำอะไรบ้าง แต่ข้ามีลูก มีสามี และมีเงินทองมากมายให้ข้าใช้จ่าย”

“จริงหรือ แต่ข้าได้ยินมาว่าเจ้าไม่สามารถใช้เงินพวกนั้นได้ เพราะแม่สามีของเจ้ายังมีอำนาจมากที่สุดในสกุลลี” เว่ยอันฉีกล่าวท้าทายอีกฝ่าย

นางกล่าวเช่นนั้นเพราะรู้จักกันมานาน แม่สะไภ้ลีจะไม่ใช้สหาย แต่ก็พบกันหลายครั้ง นางยอมได้ยินเรื่องของอีกฝ่ายมาบ้าง ความขัดแย้งระหว่างแม่สามีกับลูกสะไภ้ กระทั่งอุปนิสัยของนาง เชื่อว่าหลายคนก็มองออกเช่นเดียวกัน

ดูเหมือนว่าแผนการของนางจะสำเร็จ ใบหน้าของสะไภ้ลีซีดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็กลายเป็นหยิ่งโสร

“อีกไม่กี่ปีข้างหน้าก็จะเป็นคนที่เจ้าไม่อาจเทียบได้” แม้จะไม่ได้กล่าวออกมาตามตรง ทว่าผู้ฟังย่อมเข้าใจความหมายนั้นเป็นอย่างดี

สีหน้าของหญิงชราสกุल्लीดำคล้ำ ดวงตาจับจ้องสะใภ้เบื้องหน้าด้วยท่าทางโกรธเกรี้ยว เดิมทีนางมาที่นี่เพราะได้ยินเรื่องจากหลานชายคนโปรด ตั้งใจจะมาช่วยทวงความยุติธรรมกับสะใภ้ แต่คิดไม่ถึงว่าพอลับตานาง สะใภ้จะมีความคิดเช่นนี้ ไม่ทันให้คนอื่นได้ออกปากเตือน นางก็คว่ำผมด้านหลังของสะใภ้เอาไว้แล้ว

“ใคร ใครทำซ้ำ” สะใภ้ไม่รู้ว่ามีใครอยู่ด้านหลัง เมื่อถูกทำร้ายก็ป้องกันตัวด้วยการเหวี่ยงแขนออกไป

แม้ว่าหญิงชราจะแข็งแรงแค่ไหน แต่นางจะสู้แรงของคนหนุ่มสาวได้อย่างไร จึงถูกแขนของลูกสะใภ้ฟาดจนล้มลงกับพื้น ตอนที่นางหันกลับมาเห็นว่าคนที่ทำร้ายตัวเองเป็นใคร หญิงชราก็นั่งอยู่ที่พื้นแล้ว

คราวนี้ยากจะแก้ตัว ความโกรธของแม่สามีเพิ่มขึ้นอีกครั้ง นางไม่สนใจเรื่องของหลานชายแล้วว่าจะเป็นอย่างใด สิ่งที่น่างุนงงตอนนี้คือต้องจัดการกับลูกสะใภ้ให้ได้

“ท่านแม่!” สะใภ้ลืตใจ เมื่อนางจะเข้าไปประครองแม่สามีก็ถูกอีกฝ่ายปิดมือออก

หญิงชราสกุल्लीลุกขึ้นยืนเอง จากนั้นก็ตบหน้าสะใภ้เสียงดัง คาดว่านั่นคงแรงพอๆ กับที่นางใช้ฆ่าหมู

“ที่แท้ในใจของเจ้าก็คิดจะสังหารข้าอยู่ตลอดเวลาใช่หรือไม่ ที่แท้... ไอ้ บุตรชายของข้าช่างโศคร้ายที่ต้องแต่งงานกับสตรีชั่วร้ายเช่นนี้” นางเริ่มต้นโวยวายขณะตบตีสะใภ้ของตนเอง

ตอนนี้ไม่มีใครสนใจแล้วว่าลู่อหิมจะทำร้ายสีปิงจริงหรือไม่ พวกเขาสนใจเรื่องของบ้านสกุल्लीมากกว่า สะใภ้ลืตที่ทำตัวหยิ่งยโสต่อหน้าคนอื่น เมื่ออยู่ต่อหน้าแม่สามีของตนก็ไม่อาจทำอะไรได้ นอกจากร้องขอชีวิตและปิดป้องเท่านั้น

เว่ยอันจี๋มขณะมองภาพนั้น จากนั้นไปไม่ใช่เรื่องของนางอีกแล้ว
นี่คือบทเรียนของคนปากมากที่กล้ามาทำร้ายบุตรชายของนาง หญิง
สาวเปิดประตูเดินเข้าไปในบ้าน ทั้งเสียงไวววยของบ้านสกุลเอ๋อไว้เบื้อง
หลัง

**เมื่อเข้ามาแล้วนางก็มองบุตรชายที่นั่งรอด้วยท่าที่กระวนกระวาย
ในอ้อมแขนของเขาอย่างกอดเสียวไปเอาไว้แน่น ใบหน้าเขื่อนรอยน้ำตา**

“ท่านแม่ ข้าไม่ได้ทำอะไรสิ่งปริงจริงๆ นะขอรับ ข้าแค่ผลักเขาเบาๆ
เท่านั้นเอง” ลู่หมิงกลัวว่าจะสร้างปัญหาให้มารดาอีกครั้ง

“แม่รู้ว่าลูกไม่ได้ตั้งใจทำเช่นนั้น อย่ากังวลไปเลย เพราะถ้าคราวหลัง
เขามาแกเล้งลูกอีก ก็ไม่จำเป็นต้องทน ลูกต้องดูเสียก่อนว่าลูกเอาชนะเขา
ได้หรือไม่ ถ้าชนะได้ลูกก็สู้กลับ แต่ถ้าไม่ได้ให้วิ่งกลับมาหาแม่ เข้าใจหรือ
ไม่ อย่ายอมโดนรังแกเด็ดขาด” มารดาอย่าตัวลง บรรจงเช็ดน้ำตาให้บุตร
ชาย

“เอาละ ตอนนี้อย่าทำอะไรแล้ว แม่จัดการทุกอย่างแล้ว ลูกเจ็บตรง
ไหนบ้าง”

ขณะที่กล่าวนั้น นางก็สำรวจดูรอบกายบุตรชาย เห็นรอยข้ำที่แขน
ของเขา นางก็นึกโกรธขึ้นมาอีกครั้ง

สะแกี่ล่ตั้วใหญ่โตเช่นนั้นออกแรงกับเด็กตัวแค่นี้จนแขนเขียวข้ำไป
หมด นางลุกขึ้นไปหยิบผ้าชุบน้ำมาเช็ดทำความสะอาดร่างกายของลู่มิง
จากนั้นจึงหยิบสมุนไพรในตู้ออกมา บดแล้วทาลงบนรอยข้ำบนแขนของ
บุตรชาย

“ไปพักได้แล้ว แม่จะทำอาหารร่อยๆ ให้กินดีหรือไม่”

เด็กชายพยักหน้า เพราะรู้ว่ามารดาของเขาใจดีที่สุดแล้วก็เก่งที่สุด
จากนั้นก็ลุกขึ้นได้ “เสียวไปก็ช่วยข้ำเอาไว้นะท่านแม่ มันปกป้องข้ำจาก
คนใจร้ายด้วย”

หญิงสาวก้มลงมองเจ้าแมวขาว ตอนที่กลับมาทางเองก็เห็นว่ามันยืน
ประจันหน้ากับสะเกี๊วเพื่อปกป้องบุตรชาย

นับว่าการรับเลี้ยงแมวตัวนี้ไม่เสียเปล่าจริงๆ นางก้มลงอุ้มมันขึ้นมา
ไว้ในอ้อมแขน กอดจูบบนหัวมัน

แม้จะดี तरहอย่างไร แต่มันก็ไม่อาจหนีจากอ้อมแขนนี้ไปได้

“ขอบใจมากเสียเลย ภายหน้าต้องให้เจ้าปกป้องลู่อหิงแล้ว”

นางยังจูบลงบนขนนุ่มๆ ของมันอีกหลายครั้ง ยิ่งมันทำท่าทางรำคาญ
มากแค่ไหน นางก็ยังสนุกมากขึ้นเท่านั้น

สุดท้ายดูเหมือนว่าเจ้าแมวจอมหยิ่งขี้รำคาญจะหมดความอดทน

“เลิกกินแต่หัวข้าเสียที!”

สาม เทพเสื่อขาว

“เลิกกินเต้าหู้ข้าเสียที!”

น้ำเสียงไม่พอใจนั้นเหมือนจะเป็นของชายหนุ่ม สองแม่ลูกที่อยู่กันเพียงลำพังในบ้านย่อมแสดงอาการตกใจ พวกนางหันไปมองรอบๆ ก็พบว่าไม่มีใครอยู่ในบ้าน กระทั่งเมื่อเปิดประตูหน้าต่างออกไป ก็ยังหาไม่พบว่าเจ้าของเสียงนั้นเป็นใคร

แม้พยายามจะคิดว่าพวกนางหุแว่วกันไปเอง แต่ดวงตาสองคู่ที่สับกันย่อมรู้ว่าได้ยินกันทั้งคู่ เพียงแต่ที่นี้ไม่มีใครอีกแล้วนอกจากพวกนาง สองแม่ลูกและเจ้าแมวที่ถูกกอดเอาไว้แนบอก

“บางทีคงเป็นเสียงของเสี่ยวไป” มารดาปลอบบุตรชายที่ขยับเข้ามาใกล้

หลังจากจบคำกล่าวนั้น เจ้าแมวในอ้อมแขนก็เอ่ยขึ้นอีก “หากไม่ใช่ข้าแล้วจะเป็นใครได้อีก คนที่เจ้ากินเต้าหู้ก็มีแค่ข้าเท่านั้นมิใช่หรือ”

เสียงพูดยืดยาว หากตาไม่บอดก็จะมองเห็นว่าปากของเสี่ยวไปขยับพูดคำเหล่านั้น

นางวางแมวในอ้อมแขนลงทันทีด้วยความตกใจ ก่อนที่จะอุ้มบุตรชายขึ้นมาในอ้อมแขนแทน นี่ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลก แม้แต่เว่ยอันฉีที่ในยามปกติไม่ได้ตื่นกลัวอะไรง่าย ๆ กระทั่งสัตว์ป่า ก็ยังอดรู้สึกขนลุกไม่ได้ นางคิดว่าตัวเองได้ยืมผิด แต่เจ้าแมวขาวตัวนั้นก็ไม่ได้คิดที่จะหยุดพูด

มันกระโดดขึ้นไปยืนบนโต๊ะ นั่งลงด้วยขาหลังแล้วจ้องมองสองแม่ลูก ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นเรืองรองและขนของมันก็สว่างเหมือนจะส่องแสงได้

“แต่เอาเถอะ เพราะว่าเจ้าช่วยข้าเอาไว้ ข้าจะไม่ถือโทษโกรธเจ้าก็แล้วกันนะ” น้ำเสียงของมันไม่แยแส วางตัวราวกับเป็นผู้สูงส่ง

สองแม่ลูกแน่ใจแล้วว่านั่นคือเสียงของเสียงไป พวกเขาลอยไปจนกระทั่งแผ่นหลังชนผนังบ้าน แม้ว่าเว่ยอันฉีจะหวาดกลัว ทว่าบุตรชายของนางกลับมองเจ้าแมวตัวนั้นด้วยท่าที่สนใจ การที่แมวตัวหนึ่งพูดได้ไม่ใช่เรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจหรอกหรือ

“เจ้าเป็นตัวอะไรข้าไม่สนใจทั้งนั้น ขอเพียงเจ้าปล่อยพวกเราไป ข้าจะไม่บอกใครเรื่องของเจ้า” เว่ยอันฉีรีบกล่าว กลัวว่าการที่พวกนางค้นพบความลับของมัน จะทำให้มันไม่ยอมไว้ชีวิต

เมื่อเห็นท่าทีของสองแม่ลูก เจ้าแมวขาวตัวนั้นก็พ่นลมหายใจออกมาด้วยท่าที่ไม่สบบารมณฺ์ “ข้าจะเอาชีวิตของพวกเจ้ามาทำอะไร หากข้าต้องการจริง พวกเจ้าควรตายไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ไม่ต้องรอจนถึงวันนี้หรอก ไร้สาระจริงๆ”

“เช่นนั้น... เช่นนั้นเจ้าต้องการอะไร” เรื่องข้างนอกจบลงแล้ว ไม่ได้คิดว่าจะได้พบเรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นในบ้านของตนเอง แมวที่เก็บได้ดูเหมือนจะไม่ใช่แมวธรรมดาอีกต่อไป มันพูดได้และยังดูมีอำนาจมากอีกด้วย แม้ว่าอยากจะหนี แต่เว่ยอันฉีก็รู้ หากว่ามันคือปีศาจ นางจะไม่มีวันหนีมันพ้นเด็ดขาด

“ตัวตนเช่นข้าจะยังต้องการอะไร เพียงเพราะเจ้าช่วยข้าเอาไว้ที่เชิงเขาวัดนั้น จึงต้องการตอบแทนพวกเจ้าด้วยความเวทนามเท่านั้น”

“แล้วตัวตนเจ้าเป็นใคร” เมื่อได้ยินว่ามันไม่ต้องการอะไร เพียงแค่ตอบแทนบุญคุณที่นางช่วยเอาไว้ หญิงสาวก็คลายความกังวลลงเล็กน้อย มันขีดหน้าขึ้นด้วยท่าที่หยิ่งทะนง “เจ้าเคยได้ยินเรื่องสี่สัตว์เทพหรือไม่ มังกรฟ้า หงส์แดง เสือขาว และเต่าดำ สี่สัตว์เทพผู้ปกครองสี่ทิศ”

แน่นอนว่าหญิงสาวย่อมรู้ เพราะนี่คือเรื่องที่ถูกสอนต่อกันมาในหมู่บ้านหู่ซ่านผู้บูชาเทพเสื่อขาว ตามตำนานโบราณ สวรรค์มีผู้ปกครองสี่ทิศ มังกรฟ้าปกครองทิศตะวันออก หงส์แดงปกครองทิศใต้ เสือขาวปกครองทิศตะวันตก และเต่าดำปกครองทิศเหนือ

แต่นางยังไม่รู้ว่ามันถามเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม จนกระทั่งคิดขึ้นได้ว่าสิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้าของตนเป็นแม่ตัวหนึ่ง “บางที่เจ้าอาจเป็นบริวารของเทพเสื่อขาวไปหู่สินะ ที่นี่คือหมู่บ้านหู่ซ่านที่บูชาเทพไปหู่ ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องเหล่านี้เลย จะไม่มีใครกล้าทำอะไรเจ้าแน่นอน”

“ไร้สาระ ข้าไม่เป็นบริวารของตัวเองหรอกนะ” เสี่ยวไปไม่สบอารมณ์เมื่อได้ยินเช่นนั้น

ขณะที่เว่ยอันยังคงต้องใช้เวลาน้อยเพื่อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ยังพูดออกมา ราวกับว่าตัวมันเองนั้นละที่เป็นเทพไปหู่ ทว่าหญิงสาวไม่อาจปักใจเชื่อ นางมองดูสิ่งมีชีวิตตรงหน้าอีกครั้ง ไม่ว่าจะมองอย่างไรมันก็เหมือนแม่มากกว่าเสือมีไซ่หรือ ถึงจะคิดเช่นนั้น หญิงสาวก็ไม่ได้กล่าวออกไปตามตรง ทว่าดูเหมือนบุตรชายที่อยู่ในอ้อมแขนจะตื่นรนเพื่อให้หลุดออกจากอ้อมแขนของนาง

“เสี่ยวไปคือเทพหรือ” ดวงตาของเขามองเจ้าแม่ตรงหน้าด้วยดวงตาเป็นประกาย

“แน่นอน” เมื่อได้ยินคำถามนั้นเสี่ยวไปก็ขีดหน้าขึ้นอีกครั้ง “ข้าคือไปหู่ หนึ่งในสี่สัตว์เทพที่พวกเจ้ากราบไหว้บูชา เป็นพญาเสื่อ นายแห่งสรรพสัตว์ทั้งปวง”

“โอ... ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็เก่งมากไซ่หรือไม่ มีอิทธิฤทธิ์สูงส่งไซ่ไหม”

“ย่อมเป็นเช่นนั้น ข้ามีฤทธิ์มาก ไม่ว่าจะอะไรข้าก็ทำได้ทุกอย่าง บันดาล
ได้ด้วยอำนาจของตน กระทั่งเดินทางข้ามมิติแห่งเวลาก็ยังทำได้”

แม้ว่าลู่อิมยังไม่เข้าใจที่อีกฝ่ายกล่าวออกมา แต่ดูเหมือนว่านั่นจะเป็น
เรื่องที่น่าเหลือเชื่ออย่างมาก ทว่าเว่ยอันฉິยังไม้อาจขจัดความคิดทั้งหมด
ได้ นางยังไม่สิ้นความระแวงสงสัย หากเจ้าแมวตรงหน้าเป็นคนที่มันแอบ
อ้างจริง แล้วเหตุใดมันถึงบาดเจ็บในเวลา นั้น

“เช่นนั้นแล้วเหตุใดเทพอย่างท่านถึงได้บาดเจ็บที่เชิงเขาเช่นนั้น”
ขณะที่ถามนางก็รังแกขุนบุตรชายเอาไว้ ไม่ให้เขาเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายได้

“นั่นเพราะ...” จู่ๆ เจ้าแมวที่พูดเก่งตัวนั้นก็ชะงักไป เหมือนว่าไม่
อยากจะพูดถึงเรื่องนั้น “เกิดอุบัติเหตุเล็กน้อยระหว่างการเดินทางนะ”

ไปหุไม่กล้าบอกว่าเกิดอะไรขึ้นตามตรงเพราะไม่อยากเสียหน้า แม้ว่า
เขาจะเป็นหนึ่งในสี่สัตว์เทพของสวรรค์ ซึ่งนับว่าเป็นเทพโบราณที่มีอายุ
ยืนยาว เทพองค์อื่นยังต้องให้ความยำเกรง แต่เหนือกว่าพวกเขายังมี
หวงหลงหรือเทพมังกรทอง ที่นับว่าเป็นศูนย์กลางของสวรรค์ที่ยังมีอำนาจ
เหนือกว่าเล็กน้อย

เมื่อมีชีวิตอยู่มายาวนาน เขาก็เริ่มเบื่อหน่ายความเป็นไปของที่นี่ เบื่อ
โลกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยสงครามและความอดอยาก ดังนั้นวันหนึ่งเขาได้ยิน
เทพบางองค์พูดถึงเรื่องการข้ามมิติระหว่างห้วงเวลาที่ทับซ้อนกัน กล่าวกัน
ว่าช่วงเวลาในมิติที่ทับซ้อนนี้แตกต่างออกไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
เพียงแต่การข้ามมิติเวลานั้นยังเป็นเรื่องต้องห้าม ทั้งยังต้องใช้พลังอย่างมาก
ในการข้ามแต่ละครั้ง

เรื่องนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่สุดในรอบหลายหมื่นปีของเขา ความคิดที่
ไม่ค่อยจะดีนักก็เริ่มขึ้นในเวลา นั้น ไปหุค่อยๆ สืบหาวิธีการจะข้ามไปยังอีก
มิติหนึ่งทั้งการไปและการกลับมา จนกระทั่งเขาพบวิธีการที่น่าสนใจ นั่นคือ
การใช้กระจกจักรพรรดิในตำหนักของเสวียนอู่หรือเจ้าเต๋าตำในการเปิดรอย
แยกเล็กๆ

เดิมทีแผนการนี้เป็นความลับ เมื่อเสวียนอูให้กระจกสังฆกรรมบานนี้ มา โดยไม่คิดว่าสหายของตนจะใช้มันเพื่อสร้างเรื่องครั้งใหญ่ กว่าจจะรู้ตัว ก็เป็นตอนที่เขาใช้กระจกเปิดรอยแยกเล็กๆ แล้วเล็ดลอดออกไปยังอีก ดินแดนหนึ่ง

ไปหุ่ตื้นตาตื้นใจกับสิ่งที่เขาเห็นเบื้องหน้า

ณ สถานที่แห่งนั้นมีได้มีเพียงบ้านเรือนชั้นเดียวหรือตึกสองสามชั้น ที่สร้างจากโครงไม้เท่านั้น แต่ที่นี่มีตึกที่สร้างจากหินหรือดินแข็งสูงระฟ้า บนถนนมีใช้เกวียนที่ใช้ม้าหรือวัวลากจูง แต่เป็นกล่องเหล็กขนาดใหญ่ติด ล้อที่เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว แม้ว่าอากาศจะเต็มไปด้วยฝุ่นควันน่ารำคาญ ทว่าความแปลกใหม่ก็นั้นก็ยังเป็นเรื่องที่เขารู้สึกตื่นตาตื่นใจ

เขามองเสื้อผ้าผู้คนที่ผ่านมาหน้าไปมา รู้ว่าวิวัฒนาการนั้นเปลี่ยนแปลง ไปถึงจุดที่ผู้คนเอากางเกงขบในออกมาสวมกันข้างนอก ล้นบ้างยาวบ้าง บางครั้งผู้หญิงก็สวมกางเกงขบในผ้าหนาขาล้นจนเห็นเนื้อหนังเกือบทั้งหมด แม้จะรู้สึกแปลกไปบ้าง ทว่าผู้ที่อยู่มาหลายหมื่นปีมีหรือจะไม่รู้

เขาเห็นมนุษย์มาทุกยุคสมัย ผ่านการเปลี่ยนแปลงทั้งสังคม การแต่ง กาย ความเชื่อ และความคิดหลายร้อยหลายพันครั้ง เพียงแค่ตอนนี้มนุษย์ อยากจะย้อนกลับไปสู่ห้วงเวลาไร้อารยะที่มีเพียงหนังสัตว์คลุมกายเท่านั้น โชคดีที่ยังไม่ย้อนจนไปถึงช่วงที่ผู้หญิงผู้ชายยังต้องเปลือยท่อนบนในชีวิต ประจำวัน

เขาเที่ยวเล่นอยู่ที่นั่น สนุกสนานกับวิทยาการใหม่ๆ อาหาร การ เล่น และความวุ่นวายชนิดที่ไม่เคยพบมาก่อน ช่วงเวลาหนึ่งเขาก็รักมิติ นี้ อาหารที่นี่หลากหลายและเต็มไปด้วยรสชาติ ทั้งหวาน มัน เค็ม และเผ็ด แม้แต่เผ็ดก็ยังมีเผ็ดหลายแบบ มีใช้แค่เผ็ดซาเท่านั้น ของหวานก็มีหลากหลาย ชนิดก็มีมากมาย การติดต่อสื่อสารกันนั้นง่ายดายอย่างยิ่ง ไหน จะความบันเทิงจากสิ่งที่เรียกว่าโทรทัศน์ ภาพยนตร์ การ์ตูน หรือแม้แต่

เรื่องเล่าแบบนิยายที่พัฒนาความซับซ้อนมากขึ้น

แต่อีกช่วงเวลาหนึ่งความวุ่นวายและความเห็นแก่ตัวจนน่าเหลือเชื่อของคนในยุคนี้ ก็ทำให้เขาโยยหาความสงบในโลกเดิมเช่นกัน จริงอยู่ที่ว่าทุกที่ทุกยุคสมัยต่างก็มีคนเห็นแก่ตัวและคนเลวด้วยกันทั้งนั้น อย่างสะใภ้ลี่เมื่อครูนี้อันนับว่าเป็นคนเลวร้าย เพียงเพราะความเกลียดชังความไม่ชอบส่วนตัวจึงมาทำร้ายเด็ก สิ่งที่แตกต่างกันคือการรับข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว แค่อลิ้มตาเราก็ได้เห็นความซั้วซ้าของคนอื่นผ่านข่าวในโทรศัพท์ รู้กระทั่งว่าวันนี้มีโจรร้ายที่พยายามปล้นครอบครัวที่น่าสงสาร แล้วสังหารพ่อแม่ของเด็กคนหนึ่งจากอีกซีกโลกที่ห่างไกล

ความรวดเร็วของข่าวสารเหล่านี้ทำให้จิตใจของมนุษย์ชุ่มชื้นของหม่นหมอง เข้าสู่ภาวะเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว นั่นคือสิ่งที่จะไม่เกิดขึ้นที่นี่

หลังจากเที่ยวเล่นมานาน ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจขึ้นเขาเปิดรอยแยกมิติเล็กๆ กลับมา แต่ใครจะนึกว่าเรื่องนี้จะสร้างความไม่พอใจให้หวงหลงอย่างยิ่ง

ทันทีที่กลับมาอย่างไม่ทันได้พัก ฝ่ายนั้นก็สั่งให้เขาโดนทัณฑ์สายฟ้าฟาดใส่หลายร้อยครั้งจนร่างแทบสลาย เพราะเรื่องนี้ก่อกวนประการเดียวของเขาทำให้สวรรค์ปั่นป่วน สุดท้ายต้องระหกระเหินหนีมายังโลกมนุษย์ในร่างเช่นนี้ พลังภายในอ่อนแออย่างยิ่ง จำต้องใช้เวลาฟื้นฟู แต่จะให้บอกว่าเขาถูกลงโทษจนปางตายเพราะก่อกวนไปทำเรื่องต้องห้าม ก็จะทำลายชื่อเสียงของเทพไปหูที่หน้าเกรงขามเสียเปล่าๆ

“ข้ามาที่นี่เพราะรู้ว่าเจ้าสองแม่ลูกที่บูชามาเด็กร้อนลำบาก ก็เลยมาช่วยเหลือให้พวกเจ้ามีชีวิตที่ดีขึ้น”

นั่นเป็นเรื่องราวจากนิยายและการ์ตูนมากมายที่เขาได้อ่าน มนุษย์ที่มีชีวิตยากจนก้าวไปสู่ความร่ำรวย ในระหว่างการพักผ่อนครั้งนี้ ลองดูว่าเขาจะสามารถบันดาลให้สองแม่ลูกได้หรือไม่

แม้ว่าจะได้ยีนเช่นนั้น แต่เวย์อันฉีก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องนั้นค่อนข้างน่าเหลือ
เชื่อเกินไป นางคิดว่าอย่างไรเขาก็ควรปรากฏตัวในรูปลักษณะของเสือขาว
หรือไม่ก็อาจกลายเป็นมนุษย์ ไม่ใช่เพียงแค่แมวตัวเล็กเท่านั้น ความ
คิดที่ว่านี่อาจเป็นเพียงการแอบอ้างของปีศาจแมวตนหนึ่งเท่านั้น นางยิ่ง
ไม่กล้าไว้วางใจเกินไปเพราะความไม่สมเหตุสมผลเหล่านั้น

“ท่านจะช่วยให้ข้ากับท่านแม่มีชีวิตที่ดีขึ้นจริงหรือ” มีเพียงลู่อิม
เท่านั้นที่ไม่คิดมาก เพียงได้ยีนว่าอีกฝ่ายมีเจตนาที่จะช่วยให้เขากับมารดา
สามารถมีชีวิตที่ดีขึ้นได้ เด็กชายก็พร้อมที่จะเชื่อโดยไม่มีข้อแม้ “พวกเรา
จะมีอาหารกินเท่าที่อยากกินใช่หรือไม่”

“ย่อมมี ยังมีเงินทองมากพอจะซื้อเสื้อผ้า กระทั่งสร้างบ้านหลังใหม่
ที่ใหญ่และอบอุ่นได้อีกด้วย”

“ท่านแม่จะไม่ต้องขึ้นเขาไปทำงานยากลำบากอีกใช่หรือไม่”

“แน่นอน มารดาของเจ้าภายหน้าจะต้องสุขสบายอย่างแน่นอน”
ไปหูก่กล่าวออกมาด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง นั่นเป็นการเรียนรู้อากนิยายและ
ละครในโทรทัศน์ที่เขาได้ชมจากอีกโลกหนึ่ง

การทำมาค้าขายและสร้างสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนทำให้ผู้คน
เจริญรุ่งเรือง จากดินสู่ฟ้ากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในที่สุด เขาไม่เชื่อว่าตนจะไม่
สามารถทำเช่นนั้นได้

ดวงตาของเด็กชายเต็มไปด้วยความคาดหวัง เขาใช้ชีวิตอย่างยาก
ลำบากมาตลอด หวังเพียงว่าวันหนึ่งนั้นจะมีความสุข ทำให้มารดาใช้ชีวิต
ได้อย่างสุขสบายตลอดไป ไม่ว่าเจ้าแม่วัวนี้จะโกหกหรือไม่ เขาก็ยินดี
ที่จะคว่ำความหวังนั้นเอาไว้

เวย์อันฉีเองก็มีความปรารถนาเช่นเดียวกับบุตรชาย นางย่อมหวังว่า
จะเลี้ยงดูบุตรชายให้มีชีวิตที่สุขสบายไร้ความกังวล สามารถเรียนหนังสือ
เข้าสอบราชการหรือทำงานตามที่เขาต้องการได้ คำกล่าวของเจ้าแม่วัวนั้น
เป็นความหวังที่อยู่ท่ามกลางแสงอันริบหรี่ เพราะนางรู้ดีว่าลำพังการล่าสัตว์

เล็กน้อยไม่อาจส่งเสริมให้บุตรชายของตนเข้าเรียนในสำนักศึกษาที่ดีได้อย่างแน่นอน

“ท่านมีสิ่งใดมายืนยันหรือไม่ว่าท่านคือเทพไปหู่จริงๆ ข้าไม่ได้ต้องการจะลบหลู่ท่าน เพียงแค่ต้องการความมั่นใจเท่านั้น”

ไปหู่หงุดหงิด แต่เขาก็เข้าใจว่าตนปรากฏตัวในร่างของแมวที่บาดเจ็บเช่นนี้ ไม่น่าแปลกใจหรือกว่าเหตุใดหญิงสาวจึงกลัวว่าบางทีเขาอาจเป็นเจ้าปีศาจแมวที่แอบอ้างชื่อของเทพไปหู่มาหลอกลวงพวกนาง เพียงแต่บัดนี้ร่างกายของเขายังอ่อนแอเกินไป จะแสดงอิทธิฤทธิ์ก็ไม่ได้ แต่หลังจากที่คิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ตัดสินใจได้ว่าควรแสดงบางอย่างออกมาจริงๆ

“การลงมาถึงโลกมนุษย์นั้นทำให้ข้าสูญเสียพลังไปมาก จำต้องใช้เวลารักษาตัว ดังนั้นข้ายังไม่สามารถแสดงอิทธิฤทธิ์มากมายได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทำได้ในตอนนี้” เขากล่าวเช่นนั้นแล้วก็รวบรวมกำลัง กระโดดลงจากโต๊ะตรงมายังพื้นที่กว้างภายในบ้านหลังนั้น

แสงสีทองเรืองรองจากร่างนั้น ไม่นานร่างเล็กของแมวขาวขนยาวตัวนั้นก็กลับกลายเป็นหญิงสาวใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ริวลาอยู่บนตัวเริ่มปรากฏชัด หางยาวยืดขยาย ไม่นานจากแมวน้อยสีขาวตัวหนึ่งก็กลายเป็นเสือโคร่งสีขาวขนาดใหญ่ ใหญ่เสียยิ่งกว่าหมีหรือลูกช้างเสียอีก

เสียงคำรามเบาๆ แต่ทรงพลังอำนาจและแสดงถึงความสง่างาม ดวงตาโตคมดูจ้องมองมาที่เจ้าของบ้าน บัดนี้มันได้กลับคืนสู่ร่างเดิมเป็นการชั่วคราว รัศมีของหนึ่งในสี่สัตว์เทพแผ่กระจายไปทั่ว สายลมด้านนอกกระโชก กระทั่งพื้นดินก็เหมือนจะส่งเสียงตอบรับ

ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงสรรพสัตว์มากมายที่รับรู้ได้ถึงนายเหนือหัวผู้มาเยือน ภายในหมู่บ้านจึงเกิดความโกลาหลขนาดย่อม เมื่อสัตว์ในคอกเริ่มโวยวายด้วยความหวาดกลัว พวกมันขดตัวหลบรวมกันอยู่ตรงมุมหนึ่ง ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นนอกจากสองแม่ลูกสกุลเว่ยในเวลาหนึ่ง

เว่ยอันฉีได้ประจักษ์แจ้งแก่ใจนางแล้วว่า ปีศาจแมวอาจจำแลงกาย

ได้ แต่มันไม่มีทางที่จะเลียนแบบรัศมีแห่งเทพได้อย่างแน่นอน ความรู้สึก
ที่นางมีต่อเสื้อที่อยู่เบื้องหน้ามิใช่เพียงความกลัว ทว่าเป็นความนบนอบบูชา
อีกประการหนึ่ง ไม่ว่าจะก่อนหน้านี้อะไรก็ตาม แต่นางก็เชื่อในลัญจนาตญาณ
ของตนเอง

เมื่อเห็นว่าแวตตาของหญิงสาวเปลี่ยนไปแล้ว ไปหู่ก็แน่ใจว่านางได้
ประจักษ์แล้วว่าบัดนี้เขาคือใคร จึงคืนร่างกลับเป็นเจ้าแมวน้อย ร่างกาย
ของเขาอ่อนแอเกินไป เพียงแค่คืนร่างเดิมชั่วคราวยังต้องใช้พลังงานที่สะสม
มาตลอดทั้งคืน บัดนี้จึงกลับเข้าสู่ความอ่อนแออีกครั้ง

เมื่อเห็นท่าทางของมันไม่ดีนัก ลู่มิงก็ออกจากการเกาะกุมของ
มารดาแล้วตรงเข้าไปอุ้มร่างนั้นขึ้นมา

“เจ้า... ท่านเลี้ยวไปสุดยอดไปเลย ร่างของท่านตอนที่เห็นเสื้อขาว
ยิ่งใหญ่และสง่างามมาก”

แม้ว่าจะอ่อนแรง แต่เมื่อได้ยินคำชมเขาก็ผงกหัวรับอย่างยินดี “ใช่
แล้ว ร่างกายของข้ามันใหญ่โตและสง่างามมาก ข้าเป็นถึงราชาแห่งสรรพ
สัตว์เขี้ยว นะ ภายหน้าเจ้าต้องปรนนิบัติข้าให้ดี เข้าใจหรือไม่”

“ขอรับ” เด็กชายรับคำอย่างแข็งขัน

ตอนนี้เขาไม่เพียงมีเพื่อนเล่นเท่านั้น ทว่าเพื่อนเล่นของเขายังเป็นถึง
ท่านราชาเสื้อขาวไปหู่ที่ยิ่งใหญ่ในตำนาน แม้ว่าจะไม่สามารถแสดงอิทธิฤทธิ์
ได้มากนัก แต่เขาก็เชื่อว่าอีกไม่นานเมื่อร่างกายของอีกฝ่ายแข็งแรงแล้ว
ย่อมแสดงอะไรออกมาให้เห็นอย่างแน่นอน

เว่ยอันดีรู้สึกเหลือเชื่อเล็กน้อย รวากับเป็นความฝันหนึ่งหนึ่งของนาง
คิดไม่ถึงว่าเรื่องราวเช่นนี้จะมีอยู่จริงๆ แต่ยิ่งรู้ว่าเขาคือใคร นางก็ยิ่งไม่
แน่ใจว่าควรจะวางตัวกับสถานการณ์เช่นนี้ได้อย่างไร เพราะอย่างไรที่เห็นอยู่
เบื้องหน้าก็เป็นแมวตัวหนึ่งที่นางเก็บมาเลี้ยง แต่ข้างในกลับเป็นสัตว์เทพ
ตนหนึ่ง หญิงสาวนี่ก็อะไรไม่ออกอยู่ครู่ จนกระทั่งบุตรชายเอ่ยขึ้นมา

“ท่านแม่ เลี้ยวไปคงหิวแล้ว เมื่อก่อนเขาก็ไม่ได้กินอะไร”

“เป็นเทพต้องกินด้วยหรือ”

ไปหุ้มสีหน้าเหนื่อยหน่าย “กินสิ ตอนนี้อยู่ในร่างสัตว์เดรัจฉานอย่างไรก็ต้องกินเพื่อให้มีชีวิตรอด ต่อให้เป็นเทพ บางครั้งพวกเราก็กินเพื่อความอร่อยเช่นกัน”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นนางจึงลุกออกไปเพื่อเตรียมตัวทำอาหาร แต่สัตว์เทพกินอะไร จะกินเหมือนที่แมวกิน กินเหมือนที่เสือกิน หรือว่ากินอย่างที่มนุษย์กินกันแล้ว เมื่อจะหันกลับไปถาม ก็พบว่าเจ้าแมวตัวนั้นนอนหลับอยู่ในอ้อมแขนของบุตรชายไปเสียแล้ว

ไปหุ้มตื่นขึ้นมาเพราะเขาได้กลิ่นหอมของอาหารเบื้องหน้าตน กลิ่นหอมที่โหยหาและไม่ได้ลิ้มรสมานาน พอลืมตา ก็พบว่าสองแม่ลูกนั่งอยู่ต่อหน้าพร้อมด้วยอาหารสามอย่าง หนึ่งในจานที่ใสเนื้อสด อีกหนึ่งเป็นจานที่ใส่ปลาแห้งทั้งตัว และอีกจานดูเหมือนจะเป็นเนื้อผัดกับเครื่องเทศ

“ข้าไม่รู้ว่าจะกินอะไร ก็เลยทำมาให้สามอย่าง” นางกระดากอวยที่ จะเรียกแมวตัวหนึ่งอย่างยกย่องว่า ‘ท่าน’ แม้เรียกไปแบบนั้น อีกฝ่ายก็ดูเหมือนไม่ได้คิดอะไรมาก

“ข้อแรก... ข้าเป็นเสือกก็จริง แต่เป็นสัตว์เทพ ข้าไม่นิยมกินของสด ข้อสอง... นี่คือการแปลงเพื่อให้ข้าใช้พลังงานน้อยลง แต่ข้าไม่ใช่แมวจริงๆ และข้อสาม... ข้ายังมีนิสัยกินเพื่อความอร่อยอยู่ ดังนั้นสิ่งที่เจ้าจะให้ข้ากิน ก็ต้องเป็นเหมือนที่มนุษย์กิน กล่าวคือมีรสชาติอร่อยและหน้าตาน่ากิน”

เขาสารยายออกมาก่อนจะลุกไปกินเนื้อผัดที่มีรสชาติไม่จัดมาก คงเป็นเพราะมีเครื่องปรุงไม่เยอะ จึงได้เพียงความเผ็ดร้อนของล่าเจียว³ รสชาติเค็มเล็กน้อย และความหวานของเนื้อ แต่ก็ยังนับว่าน่าพึงพอใจกับยุคนี้

³ พริก

ตอนที่เห็นแมวขาวตัวนั้นก้มลงกินเนื้อผัดก็อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ มีเพียงลู่มึงเท่านั้นที่มองด้วยท่าทางตื่นตาตื่นใจ แมวของเขากินอาหารของคนได้ มิหนำซ้ำยังพูดมากอีกด้วย เขาไม่มีสหายเลย แต่สหายแรกของเขา ก็พูดไม่หยุดเช่นนี้ ดีเหลือเกิน เขาจะได้ไม่ต้องเหงาอีกต่อไป ทว่าอีกใจเขาก็กลัวการพูดไม่หยุดเช่นนั้นจะกลายเป็นเรื่องน่ารำคาญเช่นกัน เด็กชายจึงแสดงสีหน้ายุ่งยาก

เมื่อกินเสร็จแล้ว ท้องที่หิวโหยก็ได้รับการเติมเต็ม เขารู้สึกได้ว่าอาหารของหญิงสาวคนนั้นทำให้พลังงานของตัวเองกลับคืนมาเล็กน้อย แม้ว่าจะเทียบไม่ได้กับอาหารในอีกโลกหนึ่ง แต่ก็นับว่าไม่ได้แยเลย ไปหูปพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันต่อไป เลี้ยวไปบอกว่าจะช่วยข้ากับท่านแม่ไม่ใช่หรือ” ลู่มึงอยากรู้อีกเรื่องนั้นมากที่สุด

เว่ยอันฉีลึบศีรษะของบุตรชาย ดีใจที่เขาถามเรื่องนั้นขึ้นมาก่อน เพราะนี่ก็เป็นสิ่งที่นางสงสัยเช่นกัน เมื่อเขากล่าวว่าจะช่วยให้นางกับบุตรชายมีชีวิตที่สุขสบาย แต่จะทำได้อย่างไร บันดาลโชคดีกับการเล่นพนันเช่นนั้นหรือ นางไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้นเลย

“ใช่แล้วๆ ลำดับแรกพวกเราควรคิดเกี่ยวกับการขจัดความยากจนนี้เสียก่อน ตอนนี้จะเข้าฤดูหนาวแล้ว แต่ดูพวกเจ้าแม่ลูกลิ ผอมแห้งเช่นนี้ได้อย่างไร เสื้อผ้าก็ยังบางมากอีก ภายนอกจะมีชีวิตผ่านฤดูหนาวไปได้อย่างไร” เขานับถือนิ้วเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของสองแม่ลูก

“เช่นนั้นท่านสามารถเสกเงินให้พวกเราได้หรือไม่” ความคิดของลู่มึงไม่ยุ่งยาก แต่เมื่อได้รับการส่ายหน้าเพื่อปฏิเสธ รอยยิ้มของเขาก็ลดลง

“ข้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เสกเงินไม่ยากหรอก แต่จะมีอะไรมันคงวันหนึ่งข้าจะกลับขึ้นไปบนสวรรค์ แล้วพวกเจ้าจะอย่างไร แต่แน่นอนว่าตอนนี้เราต้องการเงินมากที่สุด ข้าจะให้วิธีที่สุจริตมากกว่านั้นเพื่อหาเงิน

ได้อย่างรวดเร็ว”

“เช่นอะไร” เว่ยอันฉินสงสัย วิธีกาไรที่สามารถหาเงินสุจริตได้อย่างรวดเร็ว

“ตอนที่ข้าเดินเตร่อยู่ในภูเขาที่เจ้าพบข้า ได้ยินว่ามีโสมต้นหนึ่งฝังรากอยู่ที่ใต้ดิน เจ้าสามารถขุดมันเพื่อขายเป็นเงินได้ เงินนั้นยังจะทำให้เจ้ามีชีวิตอยู่พ้นฤดูหนาวได้อย่างไม่ยากเย็นนัก” นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาพบด้วยตัวเอง แต่เป็นเรื่องที่ได้ยินลึบข้างตัวพูดคุยกัน เมื่อถึงเวลาจมูกจะรับกลิ่นของโสมได้ เขาจะขุดมันขึ้นมา นี่ไม่ใช่เรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจหรอกหรือ

การพบโสมอายุร้อยปีก็เป็นจุดเริ่มต้นของนิยายหลายๆ เรื่องเช่นกัน